

PHONG-HOÀ

16
TRANG

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU

7
XU

DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN - XUÂN - MAI

DIRECTEUR
NGUYỄN - TƯỜNG - TAM

ADMINISTRATEUR
PHẠM - HỮU - NINH

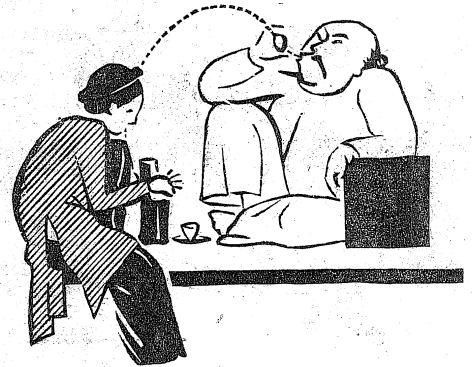
INH ỒU

VỢ

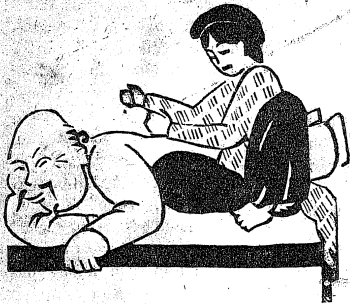
NHATSACH

MỘT CÁI THỨ...

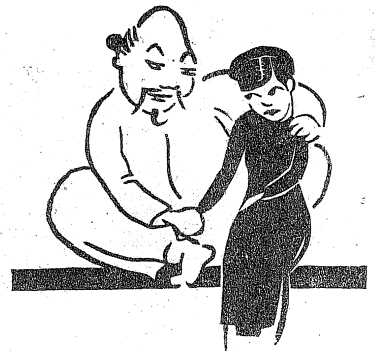
HAI CÁI THỨ...

BA CÁI THỨ...

BỐN CÁI THỨ...

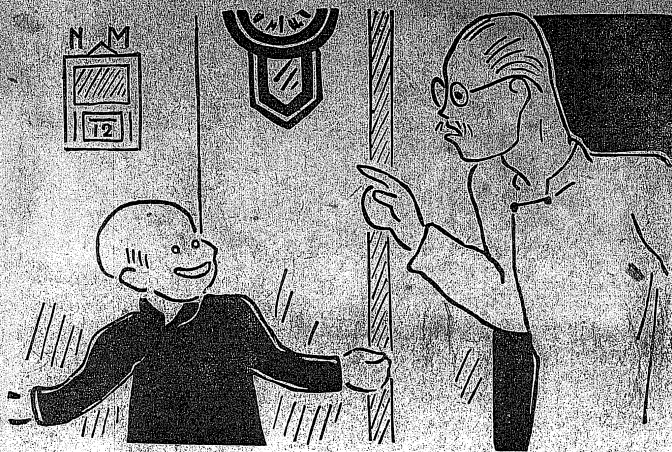

NĂM CÁI THỨ...

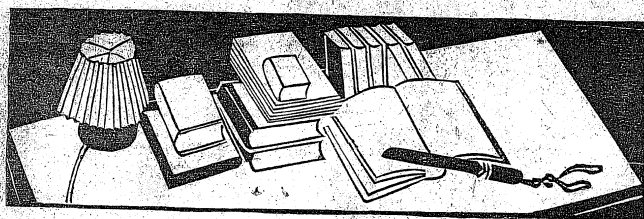

...KHÔNG BẰNG MỘT CÁI THỨ NÀY.

LY LUAN

Đô - Đi bỏ mấy cái thư mà mất một giờ đồng hồ !? May đi chơi đâu ?
Con - Thưa thầy tất cả 6 cái thư, thế là mỗi cái thư mất có 10 phút thôi a...

RÈN ĐỨC NHÂN TÀI

Người Nhật đời Minh-trị, trước cái họa ngoại xâm, sớm biết cần phải có nhiều nhân-tài, có học-thức mới, ra cày cấy mọi việc trong các giới, nhất là về công nghệ, vì công nghệ Nhật hồi ấy còn thua xuất các cường quốc nhiều lắm.

Một mặt họ cho các thiếu-niên đi du-học, một mặt mở ra các xưởng chế-tạo, nhà nước quản-trị, lấy chỗ huấn-luyện nhân tài. Những xưởng đó dần-dần được quyền tự-trị.

Theo phương-pháp khôn-khéo đó mà chỉ trong vòng 50 năm, người Nhật đã dựng nổi một nền kỹ-nghệ phát-đạt có thể cạnh-tranh được với các nước Âu, Mỹ. Phương-pháp đó là muốn nhập tịch các kỹ-nghệ cường quốc, trước hết phải có người chủ trương, và muốn có đủ nhân tài, phải đặt ra những trường thực-hành cho bọn du-học trở về, nhiên hậu mới có thể luyện được nhiều người có thực tài vậy.

Bất cứ ta chuyên về nghệ nào, một sự học trong sách thời chưa đủ làm cho ta trở nên một người giỏi, một người lành nghề. Việc đời uyển-chuyển phiên-phức, sách không thể nói đến được cho hết, sách có ích cho ta họa chăng chỉ ở chỗ dạy ta biết cách làm việc, còn như biết dùng sự học ấy một cách thích đáng trong trường thực tế, tất phải là người có kinh nghiệm lịch duyệt nhiều.

Học mà có hành thì sự học càng ngày càng tinh vi, tài năng mới phát triển hết được, trái lại người có học mà không có dịp dùng đến sự học đó, thời có học hẳn cũng như không, không những thế, học-thức ấy cũng lù-lờ mai một đi.

Thiếu-niên ta đương ở vào cảnh hương đảng thương tâm: một là sự học sai đường, muốn dùng vào việc đời cũng không thể được, hai là có

học-thức hẳn hoi, nếu được dùng tất cũng có thể thi thố nọ kia, nhưng khôn nổi, không có nơi thực-hành cho thỏa đáng, thành-thử người có thực tài vẫn còn hiếm lắm.

Muốn đương đầu với thời buổi mới, phải có một nền học mới, ta vẫn biết lắm, ta thừa hiểu biết như người Nhật vậy.

Ta thừa hiểu rằng, theo quan niệm ngày nay, thì bất cứ chuyên về nghệ nào, trước hết ta cũng phải làm kế sĩ đồ, cho nên về mặt học-vấn cũng đã cố công, đã được nhiều người khác, tỏ rằng trí thông-minh, lòng nhân nại không đến nỗi kém thua nhiều, nhưng cơ sao trên trường kinh-tế - là nơi đáng chú-ý hơn hết - ta chưa thấy có nhiều người xuất sắc ?

Cái cơ lớn hơn hết là người được học thì vẫn tạm đủ, chỉ thiếu trường huấn-luyện và nơi thi thố tài năng. Những cơ sở ấy như bên Nhật thì nhờ có tư-bản quốc-gia mà gây dựng nên được, còn như bên ta thì biết trông mong vào đâu ? Ngoài một vài người có phúc sinh trường ở nơi giàu có, bọn học-sinh ta - dù đã trải qua một cuộc tây-du đi nữa, - rút cục lại cũng đến kiếm việc đủ sống mà làm, dù biết việc ấy vô-vị, không xứng đáng với tài học mình, chỉ hoài - bão mình chẳng nữa, cũng phải làm.

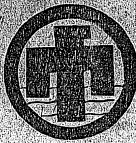
Nhân tài bỏ rọ như vậy, thì nền học có mới thực đâu, mà cái tệ có khác nào cái tệ khon-cử ngày xưa.

Hiện tình là như thế, theo ý tôi thì rất cần cho ta, một vài cơ quan lý tài, iđ-chức hẳn hoi, dù tư bản, người mình chủ trương, sở dụng là để: 1.) Chấn-hưng công nghệ; 2.) Đào tạo lấy nhân tài.

Vấn-đề rất quan-hệ cho ta, vậy xin đem chất chính cùng chư quân.

VIỆT-YÊN

tủ' nhỏ...

Ông Nguyễn - Đệ, ông Phạm-vân-Bình và ông Nguyễn-tiến-Lãng.

Ông Đệ ngẫu nhiên bỏ đất Huế về năm đời thời ở Hanoi. Trong lúc đó, ông Phạm-vân-Bình ngẫu nhiên qua chơi đất Huế, vào yết kiến ông Phạm-Quỳnh, vào bệ kiến đức Bảo-Đại...

Có lẽ cũng vì sự tình cờ đó mà thiên hạ đồn ầm lên rằng ông Phạm-vân-Bình sẽ được cử lên thay ông Nguyễn-Đệ... Một ngày, hai ngày, người ta đợi, ông Phạm-vân-Bình đợi...

Đợi mãi cũng không thấy tin tức gì, ông Bình thất vọng, thiên-hạ cũng thất vọng... ông Bình... nên đồn ầm lên rằng ông Nguyễn-tiến-Lãng sẽ được cất nhắc vào Kinh thay chân ông Đệ, nhưng sai.

At sẽ thay ông Đệ, ai ? Cứ xét về tài năng, ông Lăng hẳn hơn ông Bình về mặt văn-buôn, nhưng ông Bình lại hơn ông Lăng về mặt võ... về. Một đảng ông Lăng chỉ có văn, một đảng ông Bình văn võ đủ cả, ông Bình được chăng ? Chưa chắc, vì ông võ thì võ thật, nhưng chỉ võ ở cán bút, võ ông chỉ võ văn, mà về văn - chương thì văn ông đặc mùi võ, văn ông là văn... võ.

Đánh phẩn, thoa son.

Bên Đức vừa đây cầm đàn bà không được mang bệ mặt đánh phẩn và cạp môi bởi son đến đư những cuộc biểu tình của đảng Q. G. X. H., lấy lẽ rằng đánh phẩn với thoa son là trái với lẽ tự-trưởng của người Đức và chỉ làm mất cái sắc đẹp thiên nhiên của trời sẵn phú cho đàn bà, con gái.

Cái ông Hitler nào ra lệnh đó nếu có ở bên ta, chắc chị em tân thời lại làm đư luận sôi nổi một phen như độ nào

Ra ga đi về mặt nào bác bảo dùm tôi ?

nào nước đi họ ra Đờ-sơn, lập sản quân phụ-nữ... Mà chị em phẩn-đội là phẩn người ta đánh phẩn thoa-son cũng như người ta đi giày mang cá, vạt quần trắng, mặc áo mũ, quần khăn san-lua xấu đẹp cũng vào thân người ta, chứ có xấu đẹp gì cho mặt mũi ông thủ-tướng họ Hit mà ông cảm. Nào có ai cảm ông đeo bộ râu Nhật-bản, đeo băng có chữ thập ngược đâu!

Và ông thủ-tướng họ Hit làm cũng không đến nơi đến chốn: đã muốn cho phụ-nữ lúc nào cũng phở cái vẻ đẹp thiên-nhiên ra, sao không cấm họ quần khạp, cấm họ mặc áo, mặc quần, cấm đeo vòng ngọc, bao nhiêu đồ trang sức, che mặt cả vẻ đẹp thiên nhiên ? Nhưng nếu thế, ông Hitler hóa ra một tin đồ của-phái khóa thân mặt!

Một đảng cầm-mào vậy, một đảng cầm đánh phẩn, thoa son, thật là dưới ánh-sáng-mặt-trời không có gì mới.

Nhưng bây giờ cũng như ngày xưa, các cô muốn mặc váy thì cứ việc mặc váy, muốn đi giày mang cá, vạt quần trắng, áo lam, muốn thoa môi hồng, đánh má phẩn, thì cầm cũng bằng không.

Lệnh ông bao giờ bằng công bà ! Chị em nước Đức chỉ phải đi biểu vào nói sẽ với bà Hitler là xong ! Khốn nhưng ông thủ-tướng họ Hit lại chưa có vợ.

Quốc giáo của ông Lò Chum.

Ông Lò Chum Lê-trọng-Hiệp có đảng trong T.N.D.B. một bài nghị-luận đại cả sa về quốc giáo của nước Nam nhà. Sau một hồi bàn bạc văn võ về đạo Phật, đạo Lão, mà ông cho là đạo «thủ-vị», sau khi nói đến ông Trần-hưng-Đạo, ông Quan-vân-Trường, bà Liễu-Hạnh, ông Tê-Thiên... ông quả quyết nói rằng: quốc giáo của ta là nho giáo vậy.

Ông bảo nho-giáo không phải Khổng giáo. Đức Khổng-Tử chỉ là một nhà luân lý, một nhà chính-trị, chứ nho giáo mới thật là tôn giáo của nước ta.

Hay nhỉ ! Nho giáo không phải là Khổng-giáo, Khổng-giáo không phải là tôn-giáo, nho giáo lại là tôn giáo ! Đến cụ báng Bì nghe thấy lời nói đó cũng phải cho là bí ! Hay là tại cái óc của ông Lò Chum bí, hi đặc ? Nếu vậy, ông liệu mà chữa đi thôi !

Theo ý ông, nho giáo là một tôn giáo thuần lý hơn cả, giản-dị và minh bạch. Nhưng tại sao, vì nhẽ gì, nho giáo ông cho là tôn giáo, ông không nói, ông không biết... mà cũng chẳng ai biết, vì nó không phải là một tôn giáo. Ông Lò Chum thông minh thật.

TỰ-LỰC VĂN-ĐOÀN SẮP RA HỒN BƯỞI MƠ TIÊN Văn hay ! Vẻ đẹp ! Một quyển sách quý. Bia vẽ màu. Giá 0\$40. Ai muốn mua gửi thư trước khi in xong sẽ gửi theo cách tính hóa giao ngân. Có in riêng 300 số giấy lật đặc biệt. ANNAM XUẤT-BẢN CỤC XUẤT-BẢN

...đền lớn

Kết luận, ông rên-rì thiết tha: «tự mình là tín đồ một nền quốc-giáo như thế, mà lại tự mình cho là vô tôn giáo, tự nói khoác mình là chỉ tín ngưỡng chân lý được sao? Ta mong rằng ai ai cũng nghĩ đến nền quốc giáo của mình, cũng tự nhận mình là người trong nho giáo, rồi nhân đây mà phát huy quảng đại cái nền lớn giáo ấy cho thêm về tốt tươi, thêm phần thuần túy, thêm sức đoàn kết, thì không phải là không giúp ích cho tiến trình tổ quốc, cho văn minh thế giới một phần lớn vậy»

Làm gì, mà dùng chữ to tát thế? Ông Lò Chum nên chui vào chum [mà tâm tâm niệm niệm tín ngưỡng cái tôn giáo — nho giáo — quốc giáo của ông, để « phát huy quảng đại, cái nền tôn giáo đó » mà giúp ích cho tổ quốc nhân quần... còn suy nghĩ nên bỏ, mặc người có khối óc thông thường.

Bàn ngang

Người tày phương không phải chỉ vì khéo áp dụng khoa-học vào việc đời mà trở nên hùng, mạnh, họ còn có trí tự lập, muốn tự mình chống-chọi với muôn nỗi khó-khăn ở đời, đem hết tâm trí ra để thăng sức trở ngại của trời đất làm cho giá-trị con người hơn cả vạn vật.

Ta, ta cho tự lập như vậy là có ý nghĩa ngông-cường của bọn điên-rồ, không biết tự lượng, thân là thân kiến muối mà muốn làm chúa tể cả vũ-trụ, không chịu ý lại vào hoàn cảnh.

Ý lại, đó là cái nết hay ho có một của chung cả dân tộc Việt-nam, của riêng ông Y-ý Phạm-vọng-Chi.

Con ý lại vào cha mẹ đẻ: vào sông đò bác... hùng-dũng mở cái, năm bên khảy đến thuốc phiện... hùng-dũng đi mây về gió như các phi công không sợ chết: vợ ý lại vào chồng...dám-dang bôi đỏ thêm má hồng, trắng thêm mặt ngọc...dám-dang đi lê-la chân, cạ, ngồi nói xấu chị em. Ngoài xã-hội muốn lập thân, đem hết tâm-trí ra để tìm lấy «thầy» có quyền thế hồng nương tựa làm thần bầy thước:

Anh lý, anh xã, xin lấy chân đây tờ đề mượn oai nạt lũ dân đen, người lành-lặn, khỏe-mạnh giả ốm-yên đi ăn xin để mong lấy kiếp sống thừa, cho đến cả các ông tai to, mặt lớn dựa vào một đoàn-thể, một công-ty để vênh-vang cùng xóm mạc, đầu cũng lấy chữ ý lại làm vinh, chữ tự lập làm sỉ cả: thế mới đáng mặt ngang-làng trượng-phu.

Phải lắm, theo ông Y-ý, ta cứ ý lại vào người khác, thật là một sự tiền-bộ to-lát, vì ta được hưởng lạc thú ở đời mà khỏi phải trông cậy với muôn sự khó-khăn trở ngại, ta khỏi phải làm-lụng, nghĩ-ngợi, ta... khỏi phải làm người.

TỰ-LY

Ông Vũ-đình-Hải.

Ông Vũ-đình-Hải khiêm tốn quá.

Đặng Quảng cáo trong Phong-Hóa, ông tự giới-thiệu mình một cách nhún nhặn, qua ông Nguyễn-công-Tiểu... Nguyễn thông tin phóng-sự báo Phê-thông, nguyên Tổng thư-ký báo Đông-phương, nguyên đại-biểu khắp cõi Đông-pháp cho báo Ami du Peuple, nguyên Tổng-lý kiêm chủ bút Tân-báo, nguyên Chủ-nhiệm xuất bản cục Hoa-khôi, nguyên quản-lý nhà chóp bóng và khách sạn Central, nguyên Tổng-lý chuyên môn Văn-minh hí-viện

Trời đất ơi! toàn nguyên là nguyên. Ấy là ông còn quên đây, xin nhắc:

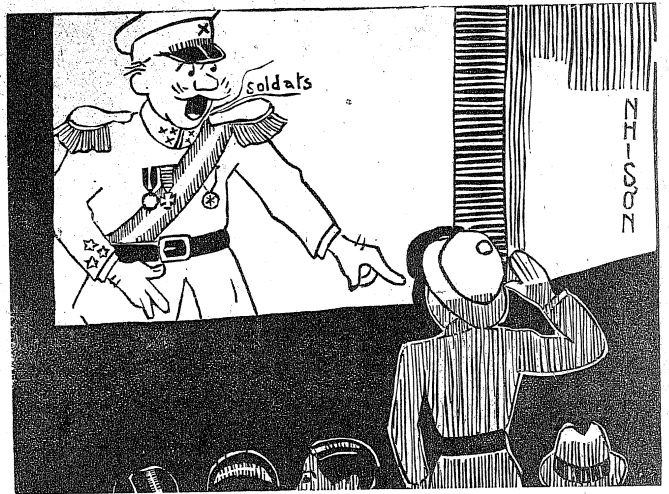
- nguyên học sinh lớp năm trường sơ-đẳng,
- nguyên học sinh lớp tư trường sơ-đẳng,
- nguyên học sinh lớp ba trường sơ-đẳng,
- nguyên học sinh lớp nhì trường sơ-đẳng...
- nguyên học sinh lớp nhất trường sơ-đẳng...

Nhưng sao ông chỉ nguyên... là nguyên...? Sao ông Vũ-đình-Hải hết nghề này xoay nghề khác mà vẫn nguyên Vũ-đình-Hải? Có lẽ vì công việc gì ông dùng tay vào cũng thành cả... nên họ không dùng đến ông nữa.

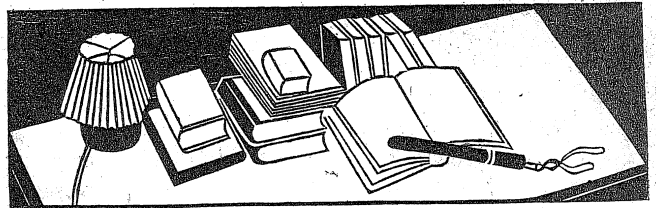
TỰ-LY

Tranh dự thi số 96

ĐI XEM CHỚP BÓNG NỔI

Bác quyền lễ phép!

THƠ MỚI

CÙNG MẶT TRỜI

Trên trời đen nguyệt vắng-lừng sẫm động;
Chớp nhoáng sé mây. Rừng âm-ỹ rờng,
Gió điên-cuồng gọi sóng sấn lên bờ.
Dưới ánh sáng mờ,
Mặt cho sét nổ.
Người trên cao, ôi mặt trời! nhạo cơn giông tố.

Perfec gressus meos semitis tuis.
Ps. XVI.
Cho chân ta theo vết nhà người.

Người lẩn-lộn trên trời rộng bao la,
Như chiếc mợc tròn bằng lửa chói lòa.
Ôi mặt trời! tỏ, trên cao chói-lọi!

Ảnh sáng rực-rờ người chan hòa rọi,
Xuong cõi trần đầy cát bụi tối-tăm,
Ảnh sáng ngàn năm.
Trung-bừng lộng-lẫy,
Người [lấy] đầu, ôi mặt trời! bảo ta biết mấy!

Mặt [trời,] khi người sắp chói, sao vàng.
Lẩn sau tấm màn [mỏng-mảnh nhẹ-nhàng,
Trắng như hòn ngọc bạc, tròn và trong-trẻo,
Chim xuống dưới làn sóng mây lạnh-lẻo.
Mặt [tia] sáng vàng, như mũi tên nhanh,

Bóng vượt trời xanh.
Trên cao vắng-vẻ,
Người từ từ, ôi mặt trời! tiến lên lạng-lẻ

Khi trời biếc bị mây tối phủ che
Ta ôm đàn, lảng-lặng lảng tai nghe.

Trên trời đen nguyệt vắng-lừng sẫm động;
Chớp nhoáng sé mây. Rừng âm-ỹ rờng,
Gió điên-cuồng gọi sóng sấn lên bờ.
Dưới ánh sáng mờ,
Mặt cho sét nổ.
Người trên cao, ôi mặt trời! nhạo cơn giông tố.

Ngoài bề, sóng có khi giận dữ gào,
Nhưng cũng có khi ngâm hát thanh tao;
Trăng tròn cũng có khi mờ, khi tỏ;
Lấm liệt non cao, rồi ra cũng đổ.
Núi đá vững-vàng nhạo tuyết, và giông,
Và nhạo gió đông,
Lâu ngày cũng lở.
Ảnh sáng người, ôi mặt trời! ngàn thu rực-rờ.

Mặt trời! mặt trời trói-lợi! mặt trời!
Ước gì chân ta theo gót nhà người,
Như tiếng đàn ta bay theo giông tố
Mặt trời sáng mà lòng ta ngưỡng mộ,
Mà non sông, mà vũ-trụ lại chào!
Đôi ta khác nào.
Mây bay gió thoảng,
Ước gì được, ôi mặt trời! như người sáng-láng.

HUY-THÔNG

TỰ-LỰC VĂN-ĐOÀN
SẮP IN
VÀNG VÀ MÁU
của
NGUYỄN-THẾ-LŨ

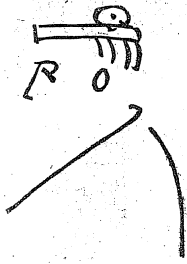
Truyện bí mật
dường rừng

ANNAM - XUẤT-BẢN, CỤC XUẤT-BẢN

NGŨ
- Ấy ông rẽ về mặt này thì tới ngay!

Tranh dự thi số 97

Đố biết là hạng người gì ?

CÁC THỨ DỊCH TRONG MẤY NĂM NAY

O nước ta, ít lâu nay, thật có nhiều các thứ dịch — mà tiếc thay, lại không phải là cái bệnh dịch như bệnh đậu mùa, bệnh cúm — Những thứ dịch tôi nói đây đều là những thứ dịch trong tinh thần (!) cả.

1930 — dịch ten-nit. Con trai mắc chứng bệnh này thì hay cầm cái vợt rồi bất cứ lúc nào cũng nhảy nhót, múa may, gào thét như một người hóa dại. Con gái thì sinh ra lẩn-thần, cả ngày chỉ tìm vần thơ để thêu vào bức trường.

Chứng bệnh chung: ai ai cũng tưởng mình là Chim, Giao cả.

1931 — dịch bàn ma — Cái dịch này nguy hiểm hơn hết, vì phải nói chuyện với người chết. Người mắc bệnh sinh ra chứng đồng bóng, nhìn số nào cũng thấy có linh hồn ma quỷ.

Còn một sự nguy hiểm nữa là làm cho các thầy bói, thầy tướng tự-nhiên phải chết đói.

1932 — dịch yo-yo. Cái bệnh dịch này lan mạnh và chóng như gió thổi, mới có một vài ngày mà từ kẻ chợ đến thôn quê, từ người lớn đến người bé, ai ai cũng mắc phải.

Chứng bệnh: tay không bao giờ để yên, hề thấy vật gì tròn mà có giây, là lập tức kéo lên kéo xuống.

Cái kết quả của bệnh này là làm cho ai nấy đều thành ra trẻ con.

1933 — dịch mở... báo. Bệnh dịch này hiện thời đang có, mà lan rộng ra mãi. Hễ thấy ai đi đâu cũng khoe nay ra báo, mai ra báo thì phải tránh cho xa, vì người ấy mắc bệnh rồi đấy. Nhưng đây cũng còn là bệnh nhẹ. Bệnh nặng thì khác: lúc nào tay cũng cầm sẵn cái danh thiếp, gặp ai thì đưa. Lại hay lẩn thẩn vào các chợ, đến bên các

chợ hàng cá, hàng tôm để học tập lấy... các cách chữ nhau.

1934 — nếu lời đoán trước của tôi không nhầm, thì năm này sẽ là năm dịch.. tiêu thuyết. Đến khi ấy, người thiếu niên nào cũng tự nhiên thấy mình là văn-sĩ. Truyện sẽ xuất bản như bướm bướm. Người mắc bệnh đi đâu cũng sẽ cầm một cuốn giấy trắng, cuốn tiêu thuyết tuyệt tác « sau này ».

1935 — sẽ có bệnh dịch tự-từ. Người mắc bệnh phần nhiều là các cô con gái. Người gầy mòn, mắt mờ màng, lúc nào cũng khóc. Thích nhất là vấy nước chó nòng. Đó là cái kết quả tự nhiên của bệnh dịch tiêu thuyết.

Xét qua cái bản kê trên, ta thấy mỗi năm có một thứ dịch, nhưng cũng may không có thứ dịch nào lâu tới quá một năm. Bệnh chóng lan ra lại chóng mất, cũng như cái lông hàng-hái nhiệt-thành của các thiếu-niên vậy.

Cái gì cũng chỉ sôi nổi được độ một độ rồi lại lụi. Ten-nit, bàn ma, yo-yo, đi bộ, đồng tử-quần — (chỉ trừ có cái đồng tử quần, đồng tử quần nghĩa là « cùng chết », của Phong-Hóa là không bao giờ hết thôi) Bấy giờ thì đến ra báo, hết báo lại đến tiêu thuyết, hết tiêu thuyết đến tự-từ, hết tự-từ lại quay về ten-nit, đi bộ. V...V...

VIỆT-SINH

TÍNH RÚT RÈ

CỦA

CHI EM PHỤ-NỮ

Chi em phần đông có cái tính thẹn-thò, e-lẹ. Bất kỳ phải giao-dịch, trực-tiếp với nam-giới là đỏ mặt, tíu-tai, cúi đầu, che miệng. Cũng chỉ tại phong-tục đã tập hậu bó buộc chi em mình theo cái tính ấy từ xưa rồi, thành ra thói quen.

Mà thật, vốn buổi ngày thơ, chi em đâu có tính ấy. Chi em vẫn tự-nhiên, chất phác rồi thì những câu « nam-nữ thụ-thụ bất thân », « khuyển môn bất xuất » đã rèn ép chi em vào một khuôn-khổ thương tâm, lúc nào cũng rút-rè, e-t-hẹn. Nhất là đứng trước đàn ông, chi em lại càng tỏ ra rút-rút nữa.

Chi em cần phải hiểu rằng giữa cái thời buổi nam-nữ bình-quyền thì trên trường kinh-tế, chi em ta còn phải cạnh đua với đời; và ngoài xã-hội cả nam-giới và nữ-giới, ta còn phải chung sức để gánh vác việc quốc-gia, mà ta cứ e-lẹ, sợ-hãi, thì còn làm được việc gì nữa. Bởi vậy, em mong từ nay chi em ta bỏ cái tính ấy đi, nó đã không có ý nghĩa gì mà lại có hại.....

Nếu đây không phải em dám khuyên chi em nên cười nói toang hoàng, cử-chỉ lố-lãng, khoa chân

múa tay như đàn ông. Không. Chi em phải giữ lấy cái thiên tính nhu-mì, hiền-hậu, nhẹ-nhàng, êm-ái. Em chỉ xin chi em phải có cái tính tự-nhiên. Đối với ai cũng như ai. Đàn ông cũng như đàn bà. Chi em cứ-chỉ đứng-dẫn, nói năng phân-minh, dịu-dàng, gầy-gọn, một lòng thành-thực thì ai chả phải kính phục mình.

Cần chi mà đứng trước đàn ông là em thấy nhiều chi em bẽn-lẽn, thẹn-thò, hồi chào ngượng-ngịu, ấp-úng, có khi nói chẳng ra lời. Như vậy có phải là chi em tự hạ mình quá. Mà hề chi chi em phải làm cách như vậy, đã không đứng-dẫn lại tỏ ra cái chi-độ hèn nhất. Có khác nào chi em định dử họ mà làm cách úp mở. Đến khi họ chú ý đến, mình lại làm ra bộ thẹn-thò, xấu hổ. Thật chi em không tự-nhiên tí nào.

Tóm lại, xin chi em phải tránh xa cái tính e-lẹ, thẹn-thò, nó chi đưa vào con đường yếu hèn, nhu-nhược để ngăn cản sự tiến-bộ của ta và làm mất cả phẩm-giá, tư cách phụ-nữ.

Bà N. Q.

từ NGUYỄN-THỊ HUYỀN-CHÂU

Người có bệnh? — Ông bán cho thứ gì bồ óc. Hàng thuốc — Thế thì mời ông sang hàng bên.

Vũ-Dinh HẢI & Eugène CONTI

DICTIONNAIRE DES LETTRÉS

COLLECTION DE S. M. BAO DAI

à l'usage des Annamites et annamitisants

Préface de RENÉ CRAYSAC

Inscrit sur la liste des publications autorisées dans les écoles publiques franco-indigènes de l'Indochine.

Ce dictionnaire a été honoré par les souscriptions de MM. le Gouverneur général de l'Indochine, le Gouverneur de la Cochinchine, les Résidents supérieurs de l'Annam, du Cambodge, du Laos, du Tonkin et le Recteur d'Académie, Directeur de l'Instruction publique en Indochine

IMPRIMERIE D'EXTRÊME-ORIENT — ÉDITEUR

TẤT CẢ NHỮNG NGƯỜI VIỆT-NAM THÔNG-MINH

- có lòng tự-cao về nước mình
- biết lo đến tương lai
- hay lưu-tâm đến lịch-sử nước nhà

ĐỀU NÊN ĐỌC

NHỮNG THỜI-KỶ TRỌNG-ĐẠI CỦA NƯỚC VIỆT-NAM TRONG LÚC HỒI-XUÂN

240 trang
140 bức ảnh

50 XU

...tủ' cao đến thấp...

KHÁI-HUNG VÀ BẢO-SƠN

sẽ hợp trí, góp sức
để hiến độc-giả một truyện dài
rất cảm động :

GÁNH HÀNG HOA

sẽ bắt đầu đăng
từ số sau.

PHONG-ĐẠO MỚI

GỬI CHO TỬ-MỠ

(Phụ-Nữ Thời-Đàm số 1)

Bạn mình đồ tú-tài khoa «đứng»,
Bầm đốt tay thấp-thoảng bốn mươi
năm.

Ăn ở không, ngồi mỗi lại năm,
To muốn mỗi, con làm chưa chịu
thác!

Từ đây lần ngoài vòng thúc-phục.
Lách rừng nho, tôi bác dẫn nhau đi.

Kìa ngoảnh xem tú Tiễn tú tiếc, tú
Mục tú miệc mà cho đến tú Khôi
tú khiếc nữa lại có ra gì.

Tối với bác há so-bì cùng bạn ấy?
Quảng cán bút quết ra tài vùng-vẫy,
Chán-chê rồi lại thấy lò cho khuôn!
Buồn ôi cha-chà là buồn,

«Giòng nước ngược» chảy tuôn tờ
«Gió Huế»!(1)

«Phụ-nữ Thời-đàm nay tái-thế,
Mượn «vạn-hài» kể-lẽ nỗi chua tình.
Chuyện đầu chuyện khéo bất bình,
Rầy xem bạn ấy, bạn mình đểch
hơn!

Hai thằng Tú-Mỡ, Tú-Xon!
TỬ-XON

CÙNG BÁC TỬ-XON

— Muốn nghìn bác tú trên đời,
Đố ai đoán được ai người buồn
hơn?

— Nhất buồn là bác Tú-Xon (tout
seul?)

Một mình thui-thủi, cô-đơn trên đời,
Trong Nam lẫn-lóc chán rời,
Lại ra ngoài Bắc lẫn hồi bán văn.

Bác ơi, tôi hỏi lần-thần :
«Bác phò Phụ-Nữ, đỡ-dần hai có :
Người yều-điệu, khách tân-nho,
Cùng nhau gìn-giữ co-đề tay ba.

Tưởng rằng có bạn lân-la,
Cớ sao tú ấy vẫn là Tú-Xon?
Hay nam nữ bất tương-thân,
Theo nhau đàng phép thánh-nhân
vô tình?

Hay vì hời-nách rình rình...
Chẳng ai chơi với một mình Tú-Xon?
Bác buồn vì nỗi cô-đơn,
Nên muốn chơn-vườn ăn cánh cùng
tôi?

TỬ-MỠ

— Không phải «con cá nó sống về nước» mà chính là «nó sống về các ông các bà»

ÔNG VÔ DANH, QUYỀN VIỆT HÁN THÔNG THOẠI VÀ KHỞI SÁNG GIẢ, TÁN TRỢ GIẢ, BỔ ĐÌNH GIẢ... TÁC GIẢ

Nguyên nhân câu chuyện như thế
này :

Có ba ông : ông Đỗ-văn-Đáp, ông Lê-
như-Tiếp và ông Bùi-trình-Khiêm, một
hôm nghĩ ra được một ý kiến lạ : soạn
ra một quyền tự-vị, in ra để cho văn
giới nước nhà được thêm ba tên mới
nữa.

Nghĩ vậy, các ông hi hục khảo cứu,
rồi làm ra quyền Việt-Hán thông thoại
tự vị đem bán. Ngoài bìa, các ông đề :

Khởi sáng giả : Đỗ-văn-Đáp
Tán trợ giả : Lê-như-Tiếp
Bổ đình giả : Bùi-trình-Khiêm

Có một ông đem một quyền lại
Phong-Hóa biểu, để thêm lên bìa sách
một thứ giả nữa : soạn giả.

Được xem một quyền sách mà được
lắm thứ giả lưu ý đến như thế, P.H.
đã giới thiệu sách đó cho một thứ giả
thứ năm : độc giả.

Soạn giả Đỗ-dồng-Tinh.
Gần đây, ông Đỗ-dồng-Tinh gửi thư
cho Phong-Hóa nói là «đạo trước
vàng mệnh gia nghiêm» đem đến biểu

hai quyền Việt-Hán tự vị». Vậy ra mới
biết cái ông trẻ người kỹ trên quyền tự
vị đó dưới chữ «soạn giả» là lệnh lang
Đỗ-văn-Đáp tiên-sinh «soạn giả»
quyền tự vị đó. Sao mà lắm soạn giả
thế!

Trong thư, ông soạn giả Tinh có nhắc
tới một bài vui cười của bạn độc giả
Vô danh điệu những nhà văn-si khiếm
tốn lại sinh nói chữ : khởi sáng giả,
tán trợ giả, bổ đình giả, đề từ giả, đề
bạt giả, phê bình giả, giới thiệu giả,
xuất bản giả, ấn loát giả..... chỉ nhằng
quên mất một thứ giả cần nhất : thứ
độc giả.

Ông soạn giả Tinh nhận ra rằng bài
ấy «điệu cợt quyền sách của gia-
nghiêm một cách vô ý thức», bài ấy
«thật có hại đến danh dự quyền sách
của gia-nghiêm». Tuy rằng bài ấy nói
một cách úp mở.

Của đáng tội, ông soạn giả Tinh có
nói ra chúng tôi mới biết quyền tự vị
của khởi sáng giả, tán trợ giả, v.v...
chính là quyền sách ông Vô danh
riều, — lúc đăng bài ông Vô danh,

chúng tôi vì thấy bài có ngụ ý-khỏi
hài khéo mà đăng, chứ chúng tôi cũng
không nghĩ gì đến quyền Việt-Hán tự
vị mà chúng tôi quên bẵng đi sau khi
giới thiệu với độc giả : nhờ ơn trời,
chúng tôi cũng chưa dùng đến nó lần
nào.

Mở ra xem lại, chúng tôi cũng đồng
ý với ông Vô danh : quyền Việt-Hán tự
vị làm thứ giả quá!

Nó lệ về tinh-thần.

Ông soạn giả Tinh lại cho biết rằng
«về giá trị quyền sách của gia-nghiêm
tôi không dám nói đến, chỉ xin nhắc
ngài hai bài tựa của «quan cố thượng-
thur Phạm-văn-Thụ và Crayssac đề
ngài độc lại cho».

Ông không cần nhắc, chúng tôi cũng
đã được hề há ném mùi văn-chương
«tổ quốc ta khởi từ Hồng-Bàng,» và
bài tựa lơ lửng úp mở của ông
Mặt-trắng, bài đề sách của ông
Hồng-biên và bài tựa của ông Bồ-
đình giả. Nhưng ông soạn giả Tinh
là đồ đệ của phái cổ quá : việc gì ông
phải sợ không dám nói đến giá trị
quyền sách của «nghiêm đường» ông,
phải viện chứng, vin vào lời bình phẩm
của «mấy quan cố thượngthur», ông
cũng có chút óc đề nghị và đề bình
phẩm như chúng tôi mà!

Ông soạn giả Tinh lại nói «đề ngài
biết quyền sách của gia-nghiêm không
phải là ai cũng làm nổi». Cũng xin nói
đề ông biết rằng có ông Đào-duy-Anh
ở Huế, ông ấy kiêu hành quá, ông ấy
đem làm quyền «Hán-Việt tự điển»
trong tự quyền, «Việt-Hán Thông Thoại
tự vị».

Sau rốt, ông Tinh bảo ông Vô danh
«không hiểu quyền sách đó mới dám
có mấy câu đả đing Phong-Hóa». Ấy chết!
Tự vị làm đề cho người ta tra, mà ông
lại tự nhận rằng cũng có người không
hiểu, thì có lẽ ông bắt độc giả phải
mượn đến thông ngôn!

Dẫu thế nào mặc lòng quyền sách
này làm đã dựng công cho nên chúng
tôi cũng vui lòng giới thiệu cùng độc-
giả.

TỬ-LY

(1) Gió Huế tức là báo Phong-Hóa.

MỘT SỰ THAY ĐỔI LỚN TRONG HÀNG SÁCH

240 trang chữ
140 bức ảnh
bìa ba mẫu
có tranh ảnh

50 XU **50 XU**

NHỮNG THỜI-KỲ TRỌNG-ĐẠI CỦA NƯỚC
VIỆT-NAM TRONG LÚC HỒI-XUÂN

BÁN KHẮP CÁC NƠI

Tặng thưởng nhiều thứ cho người
đọc gấp nhiều lần giá quyền sách

Truyện-ngân

GIỌC ĐƯỜNG GIÓ BỤI

Của Khải-Đương

Gánh hát tất cả mọi người. Tất cả đều đứng dậy, tay nâng bàn tay, đầu cúi, khi mới ra xuân, thì lang-thang trên con đường cát trắng, nó hành-hy chứa chặt trong bốn chiếc hòm vuông, quang dầu, cũ kỹ.

Họ đi, đi mãi, đi đã hàng trăm cây số, chỉ thỉnh-thoảng dừng chân một đêm hoặc hai, ba ngày trong một xóm, một làng, một huyện lỵ. Rồi lại đi.

Rồi lại đi. Họ đi kiếm ăn. Đi để nuôi sống mười cái thân đã kỹ khác cho nghề, cho nghề chèo hát.

Một buổi chiều, cuối xuân, một buổi chiều ngày-ngất, ú-rũ khiên ai đã luôn luôn sống gần cảnh thiên-nhiên phải tiếc cái thời xuân qua, khi đưa mắt ngắm lại cỏ, cây, mây, nước, bao ngày tốt đẹp đã tàn.

Lúc ấy, mặt trời đã sắp lặn, phường hát hát còn cùng nhau đập bụi trên con đường Thái-nguyên.

— Bác Hai ơi! nghỉ chân ăn lót dạ chút đỉnh chẳng đỏi làm!

Bác Hai gật lại nhưng gật một cách âu-yếm:

—Mơ, đã đỏi rồi à? Chả được việc gì! Chỉ ăn cả ngày.

Trả lời lại câu mắng, tiếng cười khanh-khách của cô đào hát làm rung động làn không-khí yên-lặng một thung-lũng hoang vô. Rồi theo Mơ, cả bọn cùng cười, cười một cách vô ý nghĩa, vì họ biết rằng hễ khi nào họ cùng cười với Mơ thì đầu sao bác Hai cũng không gật, không giậm.

Mơ, năm nay vừa mười tám tuổi, xuất thân theo bố mẹ làm đũa hát sầm ở trên chiếc phà một bến đò ngang. Mười năm về trước, một hôm qua đò, bác Hai ngắm-nghĩa thấy con bé hay hay, lại có giọng trong-trẻo, nhẹ-nhàng, liền bỏ tiền ra mua, đem về nuôi, dạy nghề xướng hát.

Năm năm sau, Mơ thành tài, múa hát có nhịp-nhàng điệu-bộ. Song hai cái đặc-điểm của Mơ là cái giọng hát véo-von và cái nhan-sắc, không phải cái nhan-sắc chín-chắn, thủy-mị của phần nhiều các cô gái quê, nhưng cái nhan-sắc lộ-lộ ra ngoài, cái nhan-sắc long-sóng-sọc của đôi con mắt hơi sếch và cặp môi thắm luôn luôn nhách một nụ cười, cái nhan-sắc của kẻ yêu đời một cách nồng-nàn, sốt-sắng.

Vì thế, Mơ là người cốt-yếu trong gánh hát của bác Hai Truyền, là linh-hồn của các bản chèo, dù khi Mơ đóng các vai rất hoạt-động như vai Kiều, Vân-dại, Châu-Long hay khi Mơ chỉ sắm một vai hoạt-trạng như vai Phật-bà trong bản hát Quan-Âm Thị-Kinh, suốt quãng nửa giờ ngồi không nhúc-nhích: lúc đó thì khuôn mặt xinh-xắn, cái cặp mắt, cái cặp môi của Mơ lưu hết tinh-thần người coi hát. Và cũng vì thế, gánh hát bác

Hai Truyền đã nổi danh khắp các vùng là phường Mơ.

—Mơ ơi! đừng cười thế đi!

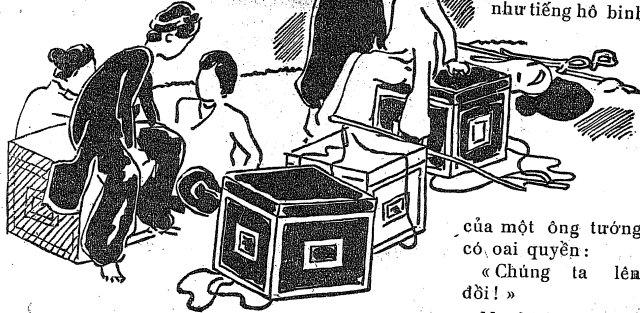
Mơ càng cười to:

—Khốn-nhưng mà cháu đỏi lắm, bác ạ! Cháu vừa mới, vừa đỏi lắm bác ạ.

Bác Hai Truyền cũng bật cười:

— Đỏi mà cười nó được à?

— Không bác ạ, cười không nó được, nhưng mà ăn thì nó ngay. Còn mười năm cơm buổi sáng mang đi để làm gì

giữ hát. Kể thì một lần chỉ một cái nhan-sắc của Mơ cũng có thể khiến họ lưu-luyến. Song cái bọn kỹ-mục hủ-lậu, biến lần kia thì còn bao giờ họ biết ngắm-nghĩa cái đẹp, biết thưởng-thực cái tài.

«Phải rồi! chính phải rồi, chỉ vì thế!»

Rồi bác quay lại bảo anh em bạn hát, lời nói đồng-đạc, quả - quyết như tiếng hô binh

của một ông tướng có oai quyền:

«Chúng ta lên đỏi!»

Mơ thích chí cười

khánh-khách. Bỗng cặp mắt nghiêm-khắc của bác Hai khiến Mơ im bật, lẳng-lặng theo gánh hát lên đỏi.

Đến ngọn đồi, mọi người nghỉ chân, ai nấy mở gói lấy cơm nắm, mười vừng ra ăn. Bác Hai sẽ bảo Mơ:

— Ăn ít chút, con ạ. Mơ cười:

nữa cho nặng khăn gói, thưa bác? Trong phường hát có tài-tử Tu-Thiếp, vào trạc tuổi Mơ, bao giờ cũng làm theo Mơ, bao giờ cũng ăn-cần, săn-sóc đến Mơ, liền vì Mơ năn-ni bác Hai:

— Thưa bác, chúng ta nên nghe lời chị Mơ hãy đừng chân trên ngọn đồi kia để ăn lót dạ nằm com và tiện thể nhìn xem vùng quanh đây có làng nào trù-phú, ta đến xin hát một canh.

Cất tiếng cười tự đắc, bác Hai quay lại bảo anh em phường bạn:

— Các chú mới theo nghề được năm ba năm nay, chứ tôi thì đã già một đời trên khắp các con đường trong nước, tôi cần gì phải treo lên ngọn đồi mới biết đâu có làng trù-phú. Anh em cứ đi, chỉ nửa thời đường nữa là đến ấp Đông-hà, thế nào cũng có com ăn, chiếu ngủ.

Mơ vẫn thích trêu ghẹo bố nuôi, cất tiếng ồm-ồm hỏi:

— Bác thông thuộc thế thì sao từ sáng đến giờ tới bao nhiêu làng xin hát đều không đỏi?

Câu hỏi của Mơ khiến cho bác Hai phải buồn-rầu, nghĩ-ngợi.

Thực vậy, nay đã gần hết tháng ba, hội-hè khắp các nơi đã hầu già-dám, hèn chi mà phường bác đi từ sáng đến giờ không gặp một nơi

nghe lời bác, mở hòm lấy phẫn sấp, lược gương ra trang điểm cho thực đẹp.

Mơ ngăn người ra mỉm cười nhìn chủ:

— Đã hát đầu mà bác bảo cháu đóng trò.

— Nhưng cháu đỏi, mà ở đây có gió mát, cháu ăn càng ngon miệng.

— Tùy ý. Nhưng để bụng chốc ăn cơm nóng, canhngot vẫn hơn. Bây giờ thì Mơ nên

Bác Hai vẫn nghiêm-khắc: — Không, bác không bao cháu đóng trò. Nhưng bác chỉ bảo cháu trang-diêm mà thôi, trang-diêm như khi cháu sắm vai Phật-bà. Cháu bảo cả chị Liên cũng vậy.

Ngoan-ngoãn, Mơ làm theo lời dạy bảo của bác Hai, lấy gương lược, phẫn sấp ra chải-trượt. Cũng vào một gương, Mơ giặt mình vì công có một cảm-tưởng như dỗ-nuôi: giấm mưa, giấm nắng, cái nước da trắng mát tự nhiên của nàng đã sam đen cùng gió bụi giọc đường. Mơ ngắm-nghĩ: «Thảo nào! Mà ta có ngờ đâu!»

Mười phút sau, mọi người xúm-xít chung quanh cô đào hát, khen ngợi không rớt lời. Vì Mơ trang-diêm xong có cái nhan-sắc diêm-lệ của tiên nga. Cảm-động hơn hết là chàng Tu-Thiếp. Chàng nghĩ người đứng ngắm không chớp mắt.

Gánh hát của bác hai Truyền năn-ná ở lại ấp Đông-hà đã được gần một tuần lễ.

Chủ ấp, một nhà đại-phù, là một trang thiêu-niên tài-hoa lối-lạc, ra chơi các thú thi, họa, cầm, kỳ. Mà cái thú nghe hát chèo hình như chàng cũng thích lắm. Chàng chàng đánh rất xinh, các điệu hát cổ chàng rất là thành thạo.

Vì thế nên đôi bên có chiều lưu-luyến lẫn nhau, Chủ muốn được nghe hết những điệu hát cổ bay, gánh hát được người sành nghề thưởng thức, thì cũng không vội ngộ lòng từ biệt xin đi.

Song đầu sao, cái cơ chính của sự năn-ná kia, cái cơ hiển-nhiên rõ-rệt mà không ai muốn trông thấy... là đào Mơ.

Từ hôm Mơ trang diêm cần-thần theo bạn hát vừa tới ấp Đông-hà thì nàng đã được khách đa-tình trứ ý tới ngay. Nhất là tối hôm ấy, phường hát lại bắt đầu diễn tích Kim-Nham, mà Mơ sắm vai Vân-Dại.

Dưới ánh đèn măng-sông, đôi mắt long-lanh đưa đi đưa lại thực nhanh, cặp môi đỏ thắm nhòem một nụ cười ngây thơ, bàn tay mềm-mại xòe mạnh cái quạt tàu nan xuong trắng, hai chân thoăn-thoắt khi tiến khi lui, khi bắt chước con gái lội nước té bèo, bao điệu bộ ám-hiệu khuôn sáo ấy để tả một cô con gái điên đã khiến Mơ trở nên trầm phần diêm lệ.

Thế là lửa ái-ân liền nhóm, bùng bùng, ngùn ngụt. Hai người như đã hẹn hò cùng nhau từ kiếp trước, để đến kiếp này gặp nhau.

Một người trai trẻ chơi bời, một người đương tuổi môn môn đào to, lại đã từng đóng-bao vai tình trong các vở hát, đã từng yêu vợ, thương hảo những phường tục-tự, cùng mình sầm các vai chính trong bản hát.

Nay thì không phải cái tình giả dối trên sân khấu nữa, nhưng là cái tình nồng-nàn, thành thực.

Hôm nay, bác trùm hai Truyền lên chào ông chủ ấp để xin đi nơi khác.

Người làm nhà nên biết rằng:
CHỈ Ở 42, Rue de Takou MỚI CÓ

KIẾN-TRÚC-SU'
ARCHITECTES DIPLOMÉS
Chuyên môn về kiến-nhà.

ĐỒ-HŨ-U-HIỆU

TAILLEUR DIPLOMÉ DE L'ÉCOLE INTERNATIONALE DE COUPE DE PARIS

N° 41 Rue du Chanvre

Coupe et façon impeccable et soignée adaptée à toutes anatomies. Aucune augmentation sur les prix courants

Đến giờ lên đường, tìm mãi vẫn không thấy Mợ đâu nữa. Đồng ý với chủ ấp, nằng đùn nộp ở nhà một người phụ - canh quanh vùng. Mọi người trong gánh hát còn đương buồn bực, ngờ ngác nhìn nhau thì, một tên điên tốt đến đưa cho bác Hai một cái phong bì. Mợ vội ra xem, bác chỉ thấy có năm chục bạc và mấy lời vắn tắt: « Chúc anh em lên đường được may mắn. Còn Mợ thì nay đã làm vợ tôi rồi ».

Buồn rầu, gánh hát lên đường. Gánh hát mất Mợ, khác nào người mất linh hồn!
Gánh hát mất Mợ mà sao bác hai Truyen vẫn vui tươi như thường, không tỏ nỗi tiếc thương? Bác lãnh đem bỏ số tiền vào túi rồi hờn hờ cùng bạn hát ra đi, ngêu ngao cất tiếng hát trên con đường cát trắng. Nhưng hôm ấy, đêm đã khuya mà ở làng bên còn nghe nổi tiếng chèo hát.

Thức giấc, Mợ lắng tai nghe: tiếng trống thúc giục nghe càng gần.

Cái thời dăng dăng, Mợ lăn-lóc với nghề, đã cùng những hồi trống ấy đến làm rối loạn lòng Mợ. Trước mắt Mợ lộn xộn hiện lên các vai trò, nhẩy múa trên con đường trắng mịn mù xa tấp.

Tiếng trống chèo, đồ hồi càng thúc giục.

Tiếng trống chầu diêm liên thanh như mắng trách, như đe nạt.

Lặng lặng, se se, Mợ ngồi dậy. Người tình nhân ngủ vẫn mê-mán. Khoác vội tấm áo vào mình, quần vội cái khăn lên mái tóc, rồi nhẹ-nhàng như cái bóng, Mợ lên bước ra đi.

Cảnh sáng trăng suông, các vật lơ lơ mờ, càng khiến Mợ tưởng tới chiếc thân cô độc...

Khi đến gần nơi chèo hát, Mợ

dừng bước, đứng lại nghe. Lúc bấy giờ vừa gặp Tư Thiệp thổi khúc địch của Trương-Lương trông bán chèo Hạng-Vũ bị vây nơi Cai-Hạ. Tiếng địch véo von, rền-rĩ làm rung động lòng Mợ, làm tiêu tán cả tâm ái-tình mới mẽ. Ngồi xếp xuống, Mợ rung rức bưng mặt khóc, hỡi hân...

Tiếng địch vẫn sáng-sáng, khi lên bổng khi xuống trầm.

Bỗng Mợ đứng phắt dậy, lau nước mắt, hoảng hốt chạy một mạch vào rạp hát.

Trong buồng chèo, bác Hai đương ngồi đợi con nước. Cái điệu kẻ qua bác đã có kết quả. Từ giữa ấp Đồng, bác qua làng bên cạnh, bác đưa bạn hát đến đình xin diêm, liền không dân làng một tích, chừa ý bác chỉ để gọi lòng yêu nghề, yêu tự do của Mợ. Đã già đời với nghề, bác biết rằng cái lòng yêu nghề, bao giờ cũng vẫn mạnh không sự

gi chống nổi.
Bán chèo vừa tan, gánh hát bác Hai đã vội vã lên đường, tuy bấy giờ còn đương lúc đêm khuya.

Bao nhiêu trời mọc trên đỉnh đồi lại chiếu ánh xuống một bọn mười người lang thang trên con đường cát trắng, hành lý chứa chặt trong bốn chiếc hòm vuông, quang đầu cũ kỹ.

Họ đi. Rồi họ lại đi. Đi kiếm ăn, đi để nuôi sống mười cái thân đã phải thác cho nghề, cho nghề chèo hát.

Còn Mợ Mợ sẽ già đời là một làm làm như phiêu lưu, nay đây mai đó, lạc nghiệt, mọi rợ nó lưu luyến nó cam đo, cái nghề mà đến bán-phúc của ái-tình, mãnh lực của kim-tiền đều không thắng nổi.

Phải tay với nghề, họ đi, đi mãi trên con đường gió bụi.

KHÁI-HUNG

Thi vui cười

Của B.S.-Pháp Sơn-tây

Điêm-tinh.

— Tôi tinh điêm-tinh, dấu ai tát tận mặt cũng mỉm cười đã.
— Anh cho phép tôi thử — Rồi Tâm ung-dung đứng dậy tát cho Ba một cái chèo quai hàm.

Ba cười gằn, nói:
— Đấy, anh xem.
— Bốp! cái thứ hai mạnh hơn nữa, Ba vẫn cười.
— Bốp! cái thứ ba. Ba cứ cười. Đến cái thứ tư, Ba trợn mặt, hét:
— Đổ số lá, ông trông mây đũa, ai ngờ mây tát thật, đồ khốn, đồ...!!
Rồi chửi chửi, Ba vác gậy đuổi đánh bạn ra khỏi công, điêm-tinh quay vào, mặt đỏ gay.

Của M.V.-Tinh Saigon

Nói láo.

Một hôm Toe đi chơi gặp ông Năm Tuy. Ông ta vừa cười, vừa nói: « Nay Toe, mày đi đâu đấy? Ở lại đây nói láo một lúc nghe chơi nào ».

Toe điêm-nhiên trả lời: « Bẩm ông, ông dạy làm chỉ quá lời thể, cháu có giám nói láo bao giờ đâu, nghĩa là thỉnh-thoảng cháu bóng đùa thì có chứ, có bao giờ chửi giám, bịa đặt ra cái gì đâu. Như vừa lúc này, cháu đi qua nhà ông, thấy xe ô-tô của ông đỗ ở X... đã trước cửa, hỏi ra mới biết cậu cả ở nhà bị ngộ cảm nắng lắm, nên cháu vội vàng đi tìm ông về ngay...
— Thế à? »

Ông Năm Tuy vừa hét lên một tiếng: rồi bỏ cả khăn áo mà chạy về nhà... Vài hôm sau, ông vừa gặp Toe thì ông vội vàng rủa sủa cho một hồi.

Toe nói: « Cháu xin lỗi ông, tại ông bảo cháu nói láo cho ông nghe chơi, nên cháu mới nói như thế... »

Của V.T.S. Hanoi

Nhanh trí-khôn.

Đến giờ vô-ca-bu-le (vocabulaire) thầy

hỏi trò Tý:

— Gì là con gờ sống và con bò đực? Ty đứng lên ngơ-ngác nghĩ, rồi cảnh tay phải và cánh tay trái cứ thọc vào sườn hai bạn ngồi bên để hỏi.

Thầy vừa ngoài đi, một bạn bên phải đứng lên cựa thật đau vào đầu Tý, và bạn nữa đứng lên bóp tai.

Trò Tý nhanh trí-khôn, hiểu ngay, rống-rạc thưa:
— Bằm là cựa (coq) và bóp (beuf) á.

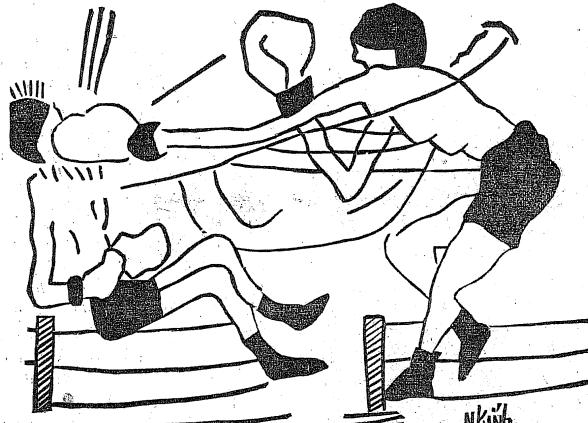
Của N.H.-Bình Hanoi

Chỉ trông thấy...

Một công tử rẽ qua đường: chợt một ô-tô chạy tới, công tử không tránh kịp, bị đè gãy chân, còn ô-tô cứ thẳng.

Tranh dự thi số 98

LỄ PHÉP

— Xin lỗi ngài, tôi đánh miếng này ngài sẽ gãy hàm, nhưng xin ngài bỏ quá đi cho.

Của N.V.-Đường Nam-định
Vỏ quít đầy, móng tay nhọn.

Ông lão Ich giắt trâu ra đầu làng để ăn cỏ. Nhà nhiều Phở, ở gần đấy, đang phơi cỏ, gia. Chỗ ấy lại có bóng cây mát, nên lão Ich ta liền thả trâu, rồi nằm ngủ. Trâu liền môn men lại ngay chỗ cỏ của bác nhiều mà chén. Nhiều Phở thấy vậy, liền bắt đến 4800 bỡi thường.

Việc không xong phải đem lên huyện. Quan hỏi — Nay ông già kia, năm nay đã bao nhiêu tuổi đầu rồi còn để trâu ăn hại cỏ của người ta, lại không chịu đền tiền bồi thường.

— Bẩm quan lớn, năm nay con mới có hai mươi tuổi.

Quan quát — Hai mươi tuổi à? Lão này nói thế mà nghe được. Đầu, râu bạc phềnh, mà dám khai hai mươi tuổi.

— Bẩm quan lớn, con thế này mà khai hai mươi tuổi thì ai tin được, cũng như con trâu của con trong một lúc mà ăn hết 4800 cỏ thì ai tin được.

Quan cả cười, tha bổng cho ông lão.

THI VUI CƯỜI

Danh sách

Có Hồng-Thự Hanoi: 3 bài — D.T.-Liên Hanoi: 2 bài — Hồng-Vân Hưng-yên: 3 bài.

O.O.N.T.-Hải Hanoi: 2 bài, 6 tranh — N.-Kinh Hanoi: 2 tranh — V.D.-Thảo Đáp-cầu: 6 bài — Văn-Lang Hà-đông: 6 tranh — Nhị-Sơn: 2 tranh — Tine: 6 tranh — T.V.-Nâng Hải-phong: 8 tranh — P.N.-Lan Vinh: 3 tranh, 3 bài — ROCQ: 2 tranh — P.V.-Ninh: 3 tranh — T.L. Hải-duyong: 2 bài — Bút-Sơn Saigon: 3 tranh — V.V.-Liêm Hanoi: 7 bài — Q.-Giao Vinh: 3 bài — V.V.-Thuân Landais Hanoi: 1 tranh — N.D.-Nhuân Thanh-hóa: 5 tranh — N.V.-Minh Saigon: 2 bài — N.P. Hanoi: 2 bài — N.V.-Tinh Hanoi: 1 tranh, 1 bài — Ch.-Cương Hải-phong: 3 tranh — H.V.-Ôn Hắc-đông: 5 bài — Tân-việt-Tử: 7 bài — D.T.-Cầu Hanoi: 3 bài, 3 tranh — P.K.-Quán Hà-đông: 2 bài — T.V.-Biệch Văn-nam: 1 tranh — N.X.-Khang: 1 tranh, 3 bài — N.X.-Thịnh Hanoi: 2 bài — N.T.-Khanh Thanh-hóa: 2 tranh, 3 bài — P.Q. Trung Nam-định: 4 bài — Minh-Tuynh Hưng-yên: 3 bài — T.D.-Đức và Phúc. Vinh-yên: 3 bài — Đ.-Phong Hanoi: 2 bài — N.T.-Đạm Hắc-đông: 5 bài — N.X.-Hiếu Hanoi: 6 bài — S.H.-Huỳnh Hanoi: 1 tranh — Thanh-Kuân Hải-phong: 3 bài, 2 tranh — L.Y. Bạ H. Hanoi: 4 tranh — Biệch-Thanh Hanoi: 2 bài — T.Đ.-Tùng Hanoi: 4 bài — N.C.L.-Xu Hanoi: 5 bài — H.A. Hanoi: 2 bài — Ngợc-Thọ Vinh: 3 bài — N.V.-Dzương Hanoi: 4 tranh — L.H.-Bùi Thanh-hóa: 1 tranh — T.V.-Tai Nam-định: 4 bài — T.X.-Tự Vinh: 3 bài, 4 tranh — N.V.-Đường Nam-định: 12 bài, 2 tranh.

Nhà giồng răng TRẦN-QUANG-MINH

Số 199, Hàng Bông-lò — HANOI

Là một nhà chuyên riêng về mọi nghề giồng răng mà đã từng được rất nhiều quý-khách Tây Nam gửi giấy khen, dù công việc về hai hàm răng cho là khó khăn đến thế nào cũng cam đoan làm được vừa lòng đẹp ý khách một cách rất dễ.

Tranh dự thi số 99

CÁI NHỌT Ở GÁY

Cái nhọt này tuy không nguy hiểm mấy, nhưng bà phải «đỡ mắt» đến luôn luôn mới được.

KỊCH VUI

CÂU TÔI ĐAU

(Trong buồng, cậu quần áo chỉnh tề, đi đi, lại lại, thỉnh-thoảng đưa mắt nhìn mẹ đang ngắm-vuốt).
Cậu (dẫm chân) - Gớm! sấm-sửa ngót tiếng đồng-hồ mà không xong! mau lên chứ... đến giờ rồi.
Mẹ - Được, cậu cứ đi trước đi, tôi sẽ theo sau, xuống đến nơi, chờ tôi ở ngoài cửa nhé?
Cậu (chắc lưỡi) - Khéo vẽ truyện lắm! Cùng đi một thể thì làm sao?
Mẹ - Tôi chịu thôi.
Cậu (lắc đầu) - Mẹ quê mùa quá đi mất.

Mẹ (cáu) - Ô kia! đằng-co mãi khéo trẻ con lắm; đàn ông gì mà dai như đĩa thế!
Cậu - Đần bà đầu mà gan-góc... rất như cây vậy... (lính ngộ) Chết chửa! từ nãy đến giờ mãi nói truyện mà quên không trông chừng đồng-hồ chứ... (rút đồng hồ túi ra coi) ôi thôi! còn có mười phút nữa, đi

CUỘC ĐIỀM SÁCH CŨ

QUYỀN HAI NGÀY Ở AM DẬT-SĨ NGUYỄN-DUY-CHÍNH

Đại khái truyện ấy như thế này: Tác-giả, ông Nguyễn-văn-Lịch cùng một người bạn đến thăm cụ nghệ Nguyễn-duy-Chính. Cụ nghệ có một người con gái đẹp tuyệt trần. Tác giả viết: «Cái bóng trắng nõn như nước da các thành-nữ ở Byzance, cái nét (nét mặt) không khác cái nét một bà Hoàng-hậu ở Côte d'Or, con mắt sáng lộ-lộ chôn sâu trong cái quầng thâm».
Tác-giả tả cảnh người con gái đó xong, mời giết độc-giã đến nhà cụ Nghệ: «Ở phòng khách, cụ và tiểu-thư, hai cha con đã ngồi đầy vơi khay nước kiền-long; một con mắt thời như có ý chờ ai, một con mắt thời như nhìn sâu vào quầng không».
Ai đọc đến đây thì cũng đoán là họ lạc mất!
Truyện vẫn hồi lâu, rồi tác-giả và cụ Nghệ cùng tiểu-thư uống rượu. Lúc ấy tác-giả cho là lúc tác-giả «đặt cái tâm li vào trong bi-phu» (xin hãy ngâm là rót rượu vào trong dạ dày).
Thế rồi nói truyện. Ta hãy cố tĩnh-tâm mà xem tác-giã viết:

chân sao kịp (mở cửa) Nhỏ ơi! chạy nhanh ra kêu cho ta hai cái xe xuống ngã-từ Trung-hiền... hào... hào... hào... rồi mà trả...
Mẹ - Thôi đi, tôi với cậu ngồi chung một xe cũng được rồi.
Cậu - Ăn tiền về nhiều, làm quái gì hơn hào chí.
Mẹ - Cậu hoang vira chứ! sang trọng lắm rồi chẳng bù những lúc không có hột cơm mà ăn - bây về làm chi tổ tốn xu chớ có hay hơn gì (chạy gọi thằng nhỏ) Á, mày gọi một chiếc thối...
Cậu - Ê chệ lắm! mặt mũi nào mà dem bêu riêu thế, chẳng thà cuộc bộ còn hơn.
Mẹ (tức mình) - Đừng sĩ-diện nữa đi! Ai hoài hơi đầu mà cười!
Cậu - Tôi cũng chịu thôi.
Mẹ (gắt) - Làm sao?
Cậu (cứng) - Giắt-diều nhau sợ xấu-hổ, thế ngồi chổng chất lên nhau, đẹp để làm phải không?
Mẹ (đổ mặt, làm dữ) - Vài ba bước đường, chịu khó ngồi một tí thì chết đi à? Không đi thì đừng.
Cậu (làm lạnh) - Cũng liều... nhưng... nhỏ! mày hãy bảo thằng xe dương mui, mặc áo toi cánh gà trước đã.
Nhỏ (cười thâm) - Thưa cậu mẹ, trời nắng trang-trang, chớ có mưa đâu mà che ạ.
Cậu (tay bóp thái dương) - Hôm nay tao khó ở... đi đường gió mây, lờ ra thì khốn!

(Hạ màn) PHƯƠNG-CHI

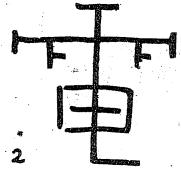
DƯỚI MẶT TRỜI KHÔNG CÓ GÌ LÀ MỚI RÁO?

Ngày xưa-chắc đã có điện rồi. Chữ Tàu là một thứ chữ tượng hình, vì dụ chữ son viết theo hình cái núi, chữ nhật theo hình mặt trời, chữ cung theo hình cái cung. Nay cứ xét kỹ chữ Điện mới biết rằng ngày xưa người Tàu đã biết dùng điện và đã có cả cột giầy thép dẫn điện rồi.

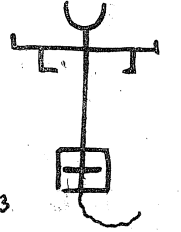
N. C. K.

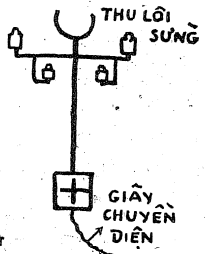
Chữ điện viết lối chân phương

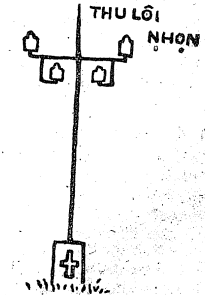
Chữ điện viết theo lối triện vuông.

Hình cột đèn đời thượng-cổ (vẽ phác)

Hình cột đèn đời thượng-cổ (vẽ chân phương)

Cột đèn ngày nay (người phương tây đem lại)

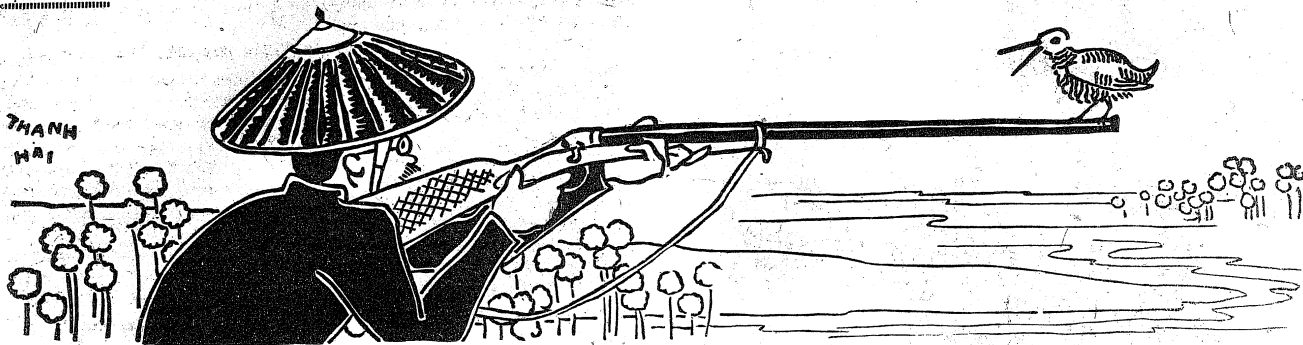
Kiểu nhà lối tối-tân

Vẽ kiểu nhà theo luật vệ-sinh thành-phố Hanoi trong 16 năm nay. - Bản-số đã vẽ được 225 cái kiểu nhà đã làm tại Hanoi và các tỉnh, vậy trước khi các ngài dự định làm nhà, xin kính mời các ngài lại Bản-số xem đủ 225 cái kiểu đã vẽ ấy thì các ngài sẽ được vừa ý và sẽ có ngôi nhà xinh đẹp hơn hết. - Tinh giá rất hạ để tạ các ngài có lòng tin yêu nghệ-vẽ của Bản-số trong 16 năm nay.

NHUẬN-ỐC TOUT POUR ARCHITECTURE 168, Rue Lê-Lợi, Hanoi (Gần Trường Thi-Đục)

Xin chiếu cò Pháo VIỆT-NAM hiệu Bát-Tiên Tơ tã, tơ tằm và tơ gốc - Bán buôn và bán tại Hiệu TƯƠNG-AN 20, Hàng Gai, Hanoi Giá phải chăng b. xa xin viết thư về thương lượng

Đợt thi số 100

Quan Hàn tự đắc — Phên này mầy bay đàng giời cho thoát!

CUỘC..

Ông Phó Chi và chè Việt-thái.

Ông Phó Chi ở T.N.D.B. nói « chuyện giữa trời » bàn đến chè Việt-thái của ông Phạm-hạ-Huyền. Có lẽ lúc đó, ông khát nước, nhà lại thiếu chè...

Ông dùng lối văn lớn-vồn, trách hào trách huyền ông Phạm-hạ-Huyền đã dám đổi câu phong dao:

Làm trai biết đánh tô-tôm,

Uống chè mạn-hảo, xem nôm Thúy-ra câu:

Làm trai biết đánh tô-tôm,

Uống chè Việt-thái xem nôm Thúy-

[Kiều.]

Nửa nạc, nửa mỡ, Phó Chi cho ông chủ chè Việt-thái đã phạm tội sửa lại quốc học (hay là con cước học) của mấy ông Lê-Dur, Dương-bà-Trac, Nguyễn-trong-Thuật...

Ông Phó, ông muốn có chè uống nước, hay ông muốn quảng-cáo cho hiệu chè Việt-thái. thì ông cứ quảng-cáo, sao ông lại lòi các ông « quốc học » ra để mượn các ông ấy quảng-cáo hộ? Được ăm chè nào ông có chia cho họ hưởng chung với đâu!

Bảo-Sơn... và Bảo-Sơn.

Ngày xưa đã có câu truyện Bảo-thạch và Bảo-sơn. Muốn cho độc-giả khỏi lầm lẫn, Tú-Ly phải một phen biện bạch rõ hai tên ấy chỉ giống nhau ở chữ Bảo, còn Thạch là thạch (thạch ăn), sơn là sơn (sơn quét cửa) không giống nhau được.

Ngờ đâu bây giờ lại phải lòi cái tên Bảo-sơn lên một lần nữa để gột sạch bụi-bậm bám vào hai chữ ấy đi.

Nguyên ông Gậy-gộc ở tờ báo kia được một nhà văn-sĩ rừ-rì than phiền rằng đã lấy hiệu Bảo-sơn thì nghe như ít lâu nay không biết ngài nào đó, vì vô-tình hay dụng-tâm mượn thàng nó mà không nói chi cả.

Tội nghiệp chưa! ông Bảo-sơn ở Phong-Hóa được nghe lời than vãn nỉ non này chắc cũng đến động lòng tra lụy, thương cho ông nào đã lấy hiệu Bảo-sơn trước ông ta.

Của đáng tội, giá ông có biết đến

SỐ TRUNG - THU

Sẽ in 20 trang

Đại-khái sẽ có:

1. — Từ trò chơi trẻ con đến trò chơi người lớn của TỬ-LY.
2. — Cuộc rừóc đèn kỳ-khối, PHONG-HÓA tở-chức của LEMUR.
3. — Đèn kéo-quần PHONG-HÓA của HUÔNG-NHẬT.
4. — Đèn kéo-quần NAM-VIỆT của NGUYỄN-VĂN-DƯƠNG.
5. — Bát tiên thưởng Nguyệt của TỬ-MỒ.
6. — Lên chơi cung Giảng của VIỆT-SINH.
7. — Khoa-Học mừng Trung-thu của chàng thứ XIII. và nhiều tranh vẽ của ĐÔNG-SƠN,

Kỳ sau có bài thơ « Xem số cổ cả Mốc » của Tú-Mỡ và Tú-Ly.

..ĐIỀM BÁO

tên tuổi ông Bảo-sơn nào than-phiên đó, thì lúc lấy biệt hiệu, ông cũng chẳng lấy cái tên Bảo-sơn làm gì! Nhưng nào ông có biết cái ông Bảo-sơn cũ là mô tê nào, mà ngay đến Tú-Ly cũng xin thú thực rằng chưa để ý đến tên Bảo-sơn của ông bạn của Gậy-gộc bao giờ!

Vả lại theo lời Gậy-gộc, thì ông Bảo-sơn bạn của Gậy-gộc khi thì là Anh-sơn, khi thì là Cao-sơn...sơn...sơn. thì ai biết rằng ông ấy sơn cái gì nữa! Nay sự thể ra thế, ông bạn của Gậy-gộc có kiện, Tú-Ly xin xử như thế này: ông ấy nên lấy tên là Anh-sơn. Cao-sơn. Bảo-sơn, thì không còn ai lẫn được.

Đầu sao, Bảo-sơn ở Phong-Hóa không phải là ông Anh Cao, Bảo-sơn đó, xin độc-giả chớ lầm!

TỬ-LY

TỬ CHO BÀ TỬ MỠ

*Cũng khéo dễ xon-xon,
Ba vương lại bầy tròn.
Cũng chăm việc bếp nước,
Cơm rẻo mà canh ngon.*

*Tình nết cũng nhu-mi,
Nhũn rừ há kềm chi...!
Mợ Hàn kiem mợ Tú,
Chẳng bắc bạc kiều-kỵ.*

*Nào thấy ai dăng báo,
Treo gương làm quảng-cáo...
Họa chàng chỉ có tôi,
Rừ-rừ khen loáo-quáo...*

*À...! Lỗi tại thàng tôi,
Chỉ quen thơ-thần thối.
Chẳng làm nên cụ Lớn,
Nên thế vậy, than ôi...!*

TỬ-MỠ

*Vừa rồi báo Phụ-nữ
Khen bà Lớn kia rừ!
Nức nở đức Bà hiền,
Hiền hơn bà Không-Tử...*

*Khen bà khéo dễ con,
Để toàn giống con khôn.
Có cậu như tranh, đối,
Như tiên chốn núi Non...*

*Khen Bà giỏi nội-trợ,
Bếp nước chăm nom lạ!
Cơm rẻo lại canh ngon,
Một tay săn-sóc cả.*

*Khen Bà tình nhu-mi
Nhũn tựa con chi-chi,
Bà kỳ... lên... bà Lớn,
Chẳng kiêu mà chẳng ki.*

*Chi em khen nức-nở,
Một tấm gương rừ-rừ...
Tôi nghĩ đến nhà tôi,
Tủi cho bà Tú-Mỡ.*

Bốn đức của Phụ-Nữ thời-dầm.

Cô P. N. T. Đ. vừa nhỏ đầu ra tái-bản ở phố hàng Bô đã cho ta biết ngay rằng cô có đủ bốn đức lớn: dung, công, ngôn, hạnh.

Dung. — Điều đó thì bất-tất phải bàn, chỉ trông sơ cái bìa cũng thấy yêu-điều lắm rồi.

Công. — Mục gia-chánh bảo cho chúng ta biết rằng các cô biết nướng chả thịt bò tươi, ướp củ sả, gừng, mỡ và nước mắm (không phải nước mắm đút nút kín), biết dùng thịt móng đem đã ra như đã giò rồi: về từng viên và xiên từng xiên mà nướng: đó là nem nướng.

Ngôn. — Ta xét ra các cô đã biết ăn nói mạnh bạo, tự do hơn xưa nhiều, Thi dụ: một cô kỹ trá danh là Tú-Xon hùng dũng, cả tiếng hát rằng:

Rày xem bọn họ, bọn mình đẽch hơn.

Hai thàng: Tú-Mỡ, Tú-Xon.

Hạnh. — Có tài khen, tán các bà lớn, như bà thượng Phạm chẳng hạn. Ấy thế là cô P. N. T. Đ. mới chán ướt chân ráo trong làng báo đã nổi tiếng là một cô hoàn-toàn rồi đó.

NHỊ-LINH

CÙNG CÁC NHÀ ĐẠI-LY

Đại-ly nào muốn lấy thêm số Trung-thu để bàn làm ơn cho nhà báo biết định lấy thêm bao nhiêu số.

PHỤ-TRƯỞNG PHONG-HÓA

Chỉ để biểu những người mua dài hạn.

Bán lẻ: 3 xu một số

KIỀU LIÊN

HAI KỊCH
MỘT ĐOẠN
ĐĂNG VĂN SUỐI
CỦA
ĐOÀN PHÚ TỬ

(Tiếp theo)

Lan (ngạc nhiên) - Ô hay! anh điên thật!

Chi - Tôi điên?
Lan - Phải. Anh lại đây cho tôi nghe xem...

Chi - Các anh chỉ được cái môn nghe ngóng, còn gì khó chịu hơn nữa! Hừ, hừ ai có ý nghĩ gì khác các anh, là các anh bảo là điên, với loạn óc, chứ các anh có hiểu đầu đến những cái huyền bí ở lòng người ta. Phải, các anh có hiểu thế nào được! Các anh học khoa-học, tâm-hồn các anh đã khô-khan lắm rồi, các anh lại học cái khoa y-học đó, nó làm cho các anh đáng ghét thêm. Tôi xin nhắc lại rằng nếu tôi là con gái, không bao giờ tôi yêu các anh. Tôi cất nghĩa anh nghe. Trong ái-tình, còn có cái gì làm cho người ta sung-sướng hơn là hai người đối với nhau, mỗi người có những cái bí-mật mà người kia không biết đến? Chính những cái bí-mật ấy nó sinh ra thi-vị của ái-tình, và hạnh-phúc của đời nhân-tinh. Khi những cái bí-mật ấy đã khám phá ra rồi, ôi thôi! còn gì là thi-vị, còn gì là hạnh-phúc, mà cái ái-tình còn có nghĩa lý gì nữa không? Cho nên những đời nhân-tinh nào biết cảm chùng nhau, mà giữ bí-mật cho thật lâu, để cho ái-tình nó ngấm-ngấm ăn sâu vào tận tâm-can thành một thứ cảm-tình tự nhiên, bất giác thì mới mong hạnh-phúc được lâu dài... Đối với các anh, còn có gì là bí-mật? Đứng trước một vị tuyệt sắc giai-nhân, các anh có lẽ không trông thấy cái sắc đẹp bề ngoài - cái sắc đẹp mê hồn, anh ạ, - mà các anh chỉ trông suốt qua mấy lần da, thịt, phân tách những lực-phủ ngũ-tạng vị giai-nhân của các anh ra: nào đầu là khúc ruột dài bao nhiêu thước tây, xếp lại ở trong bụng như thế nào, nào đầu là buồng gan với những mật xanh, mật vàng, nào đầu là dạ con, nào đầu là buồng

trứng... Đối với con mắt quái ác của các anh, trong bụng người giai-nhân nào, ở đâu khúc ruột già cũng có một màu thịt thừa, gọi là *appendice*, và có thể sinh ra bệnh *appendicite* là một bệnh rất nguy hiểm...

Quả tim của người yêu có gì? Không có những giọt-lệ thần thức, những tình-cảm xâu-xa gì đâu, chỉ có bốn cái gân thịt nho-nhỏ, bên chứa máu đỏ, bên đựng máu đen, và trong một phút, quả tim ấy đập bao nhiêu lần, - nếu đập nhanh quá, ấy là bệnh đau tim, chứ không phải

Lần rặng soan-đào rồi bóng ai?

vì có tình cảm gì xúc động!... Còn trăm, nghìn cái quái gỡ hơn thế nữa, nghĩ đến mà rùng mình! Đứng trước mặt các anh, người con gái không còn có chút gì bí-mật nữa, vậy họ biết chắc là không khi nào các anh yêu họ một cách thực-thà, và nếu họ khôn, họ sẽ không bao giờ yêu các anh cả...

(Khi Chi nói thì Lan đã cời par-dessus bỏ trên ghế, vờ cái chân bóng và cúi chiểu ra ngoài cửa thàng để ngủ, có ý đối với bạn như mọi lần - Chi nói một mình. Khi quay lại, không thấy bạn đâu).

Chi (một mình) - Lại đối rồi! Đấy, tôi đã biết mà, sự thật mất lòng,

nhưng chính anh đã làm tôi phải nói ra... (một lát) Phải, các anh là người khoa-học, có lẽ một ngày kia các anh sẽ có ích cho đồng-bào, cho nhân-loại, các anh sẽ trở nên những nhà bác-sĩ trừ danh, sẽ cứu sống cho bao nhiêu mạng người... Như thế, càng hay - song mặc các anh về truyền ái-tình các anh phải để dành chúng tôi... Tôi học luật chỉ là để tiện-khiên đó thôi, thật ra tôi còn mang một tấm-hồn thơ chưa-chứa để yêu những cái ngoài sự học, để yêu những con mắt hồ-cau, những làn môi hải-đường, những bờ tóc mây óng-mượt và thơm tho! Một tấm-hồn thơ mang nặng... A, lại nói đến thơ, thơ nào mà sẵn thế này (trông thấy mảnh giấy rơi dưới chân bàn nhặt lên)? ... Một bài thơ, một bài thơ khá dài!

Cửa ai thế? Hay là của Ly-Tao nương-tử đem lại để cho ta có thí-hứng đây mà... Hãy đọc đã: « kinh lặng nằng Kiều-Liên ». Ô! hay quá, vừa vận, bài thơ này lại tặng Kiều-Liên! Thật là trời giúp ta, Ly Tao nương-tử chiều ta quá đối! (đọc).

« Chàng thiếu-niên kia mắt sáng ngời,
« Tóc ròn đỉnh núi sợi mây chời,
« Phát-phơ theo gió bay man-mác,
« Lần rặng soan-đào, rồi bóng ai? »

Hay, hay lắm! Mấy câu mở đầu đã có vẻ lãng-mạn lắm.

« Tóc ròn đỉnh núi sợi mây chời? thì hay tuyệt.

« Lần rặng soan-đào rồi bóng ai? »

Mớ tóc mây phát-phơ theo gió, lần theo bên rặng soan-đào để tìm bóng người yêu, thì thực là một bức tranh tuyệt bút. Ta ký tên vào bài thơ này thì cũng không lấy gì làm xấu hổ... Nhưng mà không phải chữ ký của ta đây mà! Ô! bài thơ này lại ký tên Trần-Lan!... « Trần-Lan-bái-bút » ?.

Có thực không hay là ta quảng mắt?... (dụi mắt) Rõ ràng chữ anh Lan thật đây mà!... (ngơ ngác) Anh

Lan tặng thơ cho Kiều-Liên? Khó hiểu quá! Tôi thì thực "rằng" tôi không hiểu ti gì trong cái truyện này cả!... (đọc thêm nốt bài thơ, rồi vò to giấy trong tay, nghĩ-ngợi, một lát) Anh Lan yêu Kiều-Liên? Anh học-trò trường thuốc? Vô lý quá! Không thể nào được! Đây là anh chàng biết mình yêu Kiều-Liên nên trêu ghẹo mình đây chứ gì. Phải chờ anh chàng biết lấy mới được... (chạy ra cửa gác lại đứng không, không, ta có nói với hân bao giờ đâu! Hôm nay là lần đầu tiên ta hay to tâm sự với hân, thế thì... (đọc ra đoạn cuối bài thơ, một lát) Một là anh Lan trong thơ, miệt lộ tình gửi Kiều-Liên mấy lần? Hai là... (câu này) Không có lý nào! Anh Lan yêu Kiều-Liên? Không, không, nghìn lần không!... Chỉ có một cách riệu nhất là hỏi thẳng ngay hân... (giấu thơ vào túi) Lan ơi! Lan! Cầm đấy à? Đứng lên phải gió ở đâu mà không thưa lên thế?... (chạy ra mở cửa thàng gác) Chà! ngủ vật, ngủ vật! Người đầu mà để ngủ thế! Giờ sáng rồi, dậy mau! (tung chân, kéo tai Lan vào).

Lan - Thế nào, chưa hết truyện kia?

Chi - Anh vào đây, tôi thưa truyện. Tôi xin anh lỗi đã nói xúc phạm đến anh em học gì thuốc...

Lan - Anh học gì các anh, chứ, can gì đến tôi?

Chi - Anh không giận tôi đây chứ?

Lan - Tôi giận anh? (vờ vai Chi) Ô, Lan giận Chi thì còn giới đất nào nữa! Sao mà hôm nay anh quàn thế? Anh bị xúc-dộng thần-kinh quá, lại bị mưa, rét, nên hoảng hốt đây chứ gì! (sờ trán Chi) Đầu nóng bùng-bùng lên đây mà! Thôi, tốt hơn cả là anh đi ngủ ngay cho ấm-áp, và cho hoàn hồn lại đi, đừng nói làm nữa...

Chi (cười) - Ủ, tôi hoảng hốt, anh nói đúng đây. Song như ý tôi nghĩ thì đi ngủ bây giờ không bằng ngồi nói truyện ôn tồn với anh cho dịu-dần bộ thần-kinh lại. Tôi đi nằm bây giờ thì phát điên lên mất... Nói truyện đi, nói dịu-dàng cho tôi nghe nào.

Lan - Tôi có truyện gì nói với anh bây giờ?

Chi - Vậy để tôi hỏi anh, rồi anh trả lời tôi câu một, nhé?

Lan (cười) - Con nhà pháp luật lại sắp giờ lối quan tòa vấn tội bây giờ! Thôi, nếu anh muốn sau này làm quan Thâm-phán, mà cần phải tập nghề trước, tôi cũng chiều ý anh... (kéo hai tai mình) Đây tai tôi đây, để hân anh.

Chi - Anh có đồng ý với tôi là khi người ta học thuốc, thì người ta quên cả những đường đi, lối lại trong cơ thể của đàn bà, người ta dần đi, và sẽ không thể có được chút ái-tình tinh-thần ở trong lòng, họa chăng chỉ có cái ái-tình nhục thể, hay không?

Lan - Cái đó, tôi phản-đối anh hết

Muốn cho xe pháo nhẹ nhàng.
Mang lại AN-THÁI sửa sang như lời
Chắc bền giá cũng được hời...
Chỉ có hiệu AN-THÁI làm được xe đáng như xe «Verneuil» vì sau khi số ấy tan búa hiệu đã mua được các dụng cụ dùng làm xe mà bán-hiệu-lại cam-đoan là chắc chắn và đẹp hơn, hiện đã có tang chứng, xin mời các ngài lại xem qua sẽ rõ.
Bán đủ đồ phụ tùng xe kéo và chambre, lốp.
Có 28 mẫu vải dùng để lợp mái, đóng tựa và cắt housse xe nhà và xe ô-tô.
Nhận lợp mái và cắt housse xe ô-tô.
Đóng và chữa các xe nhà, xe hàng, xe ngựa và xe bò.

An - Thái

Số 2, phố Nguyễn-trọng-Hiệp, Hanoi
tức là phố giữa phố Cầu gỗ đi vào ngõ Gia-ngoại

NỘI HÓA

Chemisette de tennis

Rất đẹp - rất bền

Áo cài khuy giá . . . 1\$20

Áo có fermeture éclair. 1.70

HIỆU ĐỆT

CỤ - CHUNG

100, Rue du Coton, - HANOI

Sebay

CHO KHỎI TIỀN MẮT TẬT MANG

Chúng tôi sẽ trả tiền lại cho người nào sau khi dùng phương thuốc này mà không lành.

1) THUỐC TRỊ VÀ PHÒNG HO-LAO (tuberculose pulmonaire); Ho ra huyết, ra đờm; ho kinh-niên; chữa cả bệnh bronchite và poitrine rất thần hiệu. Thuốc dùng hút hơi vào phổi và có đặc tánh: a) Nhuận phế; chỉ-khái; b) Sát trùng lao (bacilles de Koch); c) Chết huyết hóa đờm.

Mỗi hộp to 2p50, hộp nhỏ 1p50

Chúng tôi sẽ đăng mấy bức thơ cảm-tạ của

M. PHẠM-ĐỨC-THÀNH ở Linh-cẩm (Hà-tĩnh),
M. TRẦN-KHUÔNG phủ Điền-châu (Nghệ-an) và nhiều bức khác.

M. NGUYỄN-TRUNG-THÂM
Quảng-xá Đông-hới

sức, và tôi sẽ cãi cho đến kỳ cùng..
 Chi — Anh không cần phải nhọc công cãi nữa là anh cho tôi được cái chứng thực xác đáng, tôi thế sẽ tin anh.

Lan — Muốn mặt sắt anh em học thuốc, anh đi từ một cái nguyên cơ rất sai lầm, là hề người ta biết rõ cơ thể của người đàn bà, người ta không có cảm-tình trong sạch nữa! Nhảm lắm! Nhảm lắm! Các anh không học đến những cái đó, có khi các anh mong mỗi thêm-thường, và ái-tình của các anh để thành ra ái-tình nhục thể. Con chúng tôi, khi đã biết rõ cái xác thịt của con người ta rồi, chúng tôi khinh nó lắm. Nếu có bao giờ chúng tôi yêu một người nào hợp với tâm hồn chúng tôi, thì chúng tôi yêu thuần bằng tinh-thần, thuần bằng tinh-cảm, không làm một hạt bụi dục nào trong cái tinh-tinh-khiết.

Chi — Tôi chỉ muốn anh cho tôi một cái thì dụ...
 Lan — Tôi có phải là ông cố nghe lời xưng tội của các bạn đâu.

Chi — Ít ra anh cũng là ông cố nghe tội của anh...
 Lan — Tôi?!

Chi — Phải, anh. Như anh chẳng hạn, anh có thấy bao giờ anh yêu ai một cách thuần tình-cảm, anh có từng gặp người con gái nào làm cho quá tim anh thồn-thức, làm cho đôi mắt anh quầng đen lên vì thồn-thức đêm trường không?... Kia, mà mắt anh trong quầng lên đây này! Trời ơi, nếu vậy anh yêu ai, anh có thể cho tôi biết được không? (Lan cúi đầu im)... Anh có yêu ai bao giờ không?

(Lan lắc đầu, mặt đau đớn) Không, anh không thồn-thức, anh xem tôi có hề giấu anh cái gì đâu...
 Lan (quàng cười) — Giấu anh làm gì. Tôi không phải là con vật vô-trí, tôi phải có yêu... tôi yêu... tôi yêu... (cố tìm một cái tên nào, mà không tìm ra).

Chi — Ai? Mỹ-Châu hay Bích-Trà? Hồng-Ngọc hay Tô-Lan?
 Lan (cười) — Tô Lan.

Chi — Hừ, anh yêu Tô-Lan! Vì Tô Lan mà anh mất ăn, mất ngủ, mà tôi thứ bảy, anh không đi chơi, ở nhà vô đầu, hộp trán nạn được mấy vần thơ... (Lan giắt mình, nhìn sang bên khác)

Chi — Đưa ra đi? Đưa Tô Lan... (móc túi lấy bài thơ) mà có lẽ anh đã viết nhầm là... (Lan giắt bài thơ xem) Kiều-Liên, hoặc viết thế để chế nhạo tôi... (Lan nhìn Chi có dáng cảm giận, lại cố về thương nể. Chi thì sầm nạt mặt xuống).

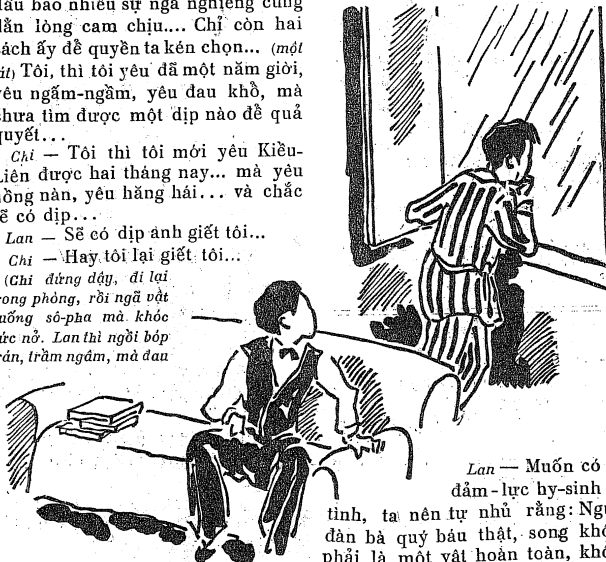
Chi (trách) — Anh nên biết cái tình yêu là tối thiêng liêng, không nên xúc phạm tới... Anh đùa cái lối ấy nhả quá!... Anh định làm cho tôi tưởng rằng anh yêu Kiều-Liên, để cho tôi đau đớn... Không, tôi không đau đớn đâu... chỉ thương hại cho anh thôi.

Lan (cảm-động nói to mà run) — Phải, anh nên thương hại tôi. Thương hại tôi là phải, anh ạ, vì tôi rất đáng thương... Anh không đau đớn, không lạ gì, nhưng tôi đây đau đớn lắm.

Tôi đau đớn vì tôi yêu Kiều-Liên đã lâu, yêu thắm thía, nay thấy anh cũng yêu Kiều-Liên, mà yêu một cách ngang tàng, tôi e một ngày kia tôi với anh phải bề chữ kim-băng vì đó. Cái ngày ấy, tôi muốn lánh xa anh lại đất tôi đến, không phải lỗi tôi...
 Đến lúc này chỉ còn hai cách: một là chúng ta biết nhường nhau để giữ tình bằng-hữu, cái tình bằng-hữu mặt thiết hơn 10 năm trời!... Hai là chúng ta nhất định đối đầu tranh nhau cho được con người tuyệt sắc, đầu bao nhiêu sự ngu ngông cũng dẫn lòng cam chịu... Chỉ còn hai cách ấy để quyền ta kén chọn... (một lát) Tôi, thì tôi yêu đã một năm giờ, yêu ngấm-ngấm, yêu đau khổ, mà chưa tìm được một dịp nào để quả quyết...
 Chi — Tôi thì tôi mới yêu Kiều-Liên được hai tháng nay... mà yêu nồng nàn, yêu hăng hái... và chắc sẽ có dịp...
 Lan — Sẽ có dịp anh giết tôi...
 Chi — Hay tôi lại giết tôi...
 (Chi đứng dậy, đi lại trong phòng, rồi ngã vật xuống sofa mà khóc nức nở. Lan thì ngồi bốp trán, trầm ngâm, mà đau)

nhưng tất cả những cái trở lực có thể tưởng-tượng được cũng không khi nào làm là được đôi bằng-hữu rất thường. Huống nữa là chúng ta mười năm giờ đã qua, biết bao nhiêu tình nghĩa, há để không biết cần nhắc để cho một phút mơ hồ lam tan tấm lòng sắt đá hay sao?...
 Không, ta phải coi ái-tình là cái cuồng dâng yêu của thiếu-niên, không phải là cái luật bắt buộc của tạo-hoa. Dầu ta hy-sinh cái ái-tình quý báu kia, không vì thế mà ta phạm lỗi với trời...
 Chi (nói chua chát) — Hy-sinh ái-tình!

Chi (nói chua chát) — Hy-sinh ái-tình!

đơn lắm. Một lát, khi Chi đã gần thôi khóc, Lan đứng dậy lại đỡ lấy Chi thổn thức.
 Lan (cố an ủi) — Chi ơi! Chi! Sao mà trẻ con thế? Nín đi, nghe Lan nói đây... (Chi quàng đầu, lại là vào vai Lan) Cái gì mà chúng ta nói đến tranh giết nhau? Cái tình của đời ta hơn mười năm nay, kết chặt lắm không thể nào vì một chút ái-tình viên-vọng mà rứt nhau được. Không không, cái thân tình bằng-hữu nó cũng nặng như cái ái-tình kia, mà có lẽ lại nặng hơn nữa. Anh vừa nói: «... cái tình yêu là tối thiêng liêng», tôi cho rằng cái tình bằng-hữu lại thiêng liêng gấp mấy và cao thượng gấp mấy. Giải giải mà muội mà yêu nhau, nhưng bằng-hữu bình tâm mà quý nhau. Một cái cón-con cũng có ý thể chia rẽ đôi nhân-tình rất si,

phụ-nữ đâu! Mà Kiều-Liên thì tôi lại yêu lắm! Song anh, anh Chi, tôi yêu anh biết bao nhiêu! Và tôi biết rằng Kiều-Liên không yêu tôi, nhưng anh Chi thì yêu tôi, yêu tôi lắm, không nỡ để tôi khổ não, và cũng không muốn khổ não vì tôi. Vậy chúng ta yêu ai, cứ việc yêu, mà đừng làm khổ nhau.
 Anh yêu Kiều-Liên, tôi xin kính trọng cái tình yêu đó; mà tôi yêu Kiều-Liên, anh cũng đừng nên phá hoại... Nghĩa là, từ nay Kiều-Liên sẽ là một đóa hoa ta cùng thường ngoạn... (Chi định phản đối) mà không ai được động đến, một vì tiền cô, chúng ta cùng ngưỡng vọng một cách kín đáo, xa-xối... Kiều-Liên sẽ không là vợ anh mà cũng không thuộc về tôi. Nàng sẽ đi con đường của nàng cũng như trăm, nghìn người thiếu-nữ khác, ta chớ quan tâm. Riêng chúng ta, mỗi người tạo lấy một cái hình ảnh Kiều-Liên trong tâm hồn để yên-tự nỗi lòng... Chúng ta sẽ làm bạn với nhau cho đến khi hết cái hơi thở cuối cùng... Còn Kiều-Liên đâu lấy ai, đâu yêu ai, cũng vẫn còn cái hình ảnh tuyệt sắc giai nhân mà một ngày kia đã vô tình ia sâu vào tâm hồn chúng ta.
 Chi — Sao mà hôm nay anh hùng hơn thế! Tôi không ngờ anh giải được cái nổi bất bình của chúng ta một cách nhanh chóng và khôn khéo đến thế. Xin tuân theo lời anh và cảm ơn anh.
 (Chi bắt tay Lan, Lan đứng dậy, mặt đỏ bừng, mắt nhìn ra cửa sổ, tựa vào khung cửa nhìn ra đường; giọt mưa mưa to. Một phút nặng nề. Tiếng mưa rào-rào, nghe náo-nàng lắm.)
 Chi (nhìn theo Lan, một lát; chạy lại) — Tôi thấy như anh đau đớn lắm, phải không, anh Lan?
 Lan (cười gương) — Không, anh nhầm đấy. Tôi có gì mà đau đớn đâu, chỉ vì đôi nhiều lúc trong lúc đang cảm động, nên một đò thôi... (Chàng vai Chi cũng quay vào giữa nhà) Chúng ta nên đi nghỉ, ba giờ sáng rồi... Anh ra cầu thang lấy hộ cái chiếu, rồi đóng cửa lại nhé!
 (Chi ra, Lan đứng một mình, cảm một nỗi lặng, nét mặt lại đây vẻ đau buồn. Một lát.)
 Lan (thở dài, nghe mũi nói một mình) — Ta đã tự nói dối ta một cách ghê gớm lắm... Cái tình bằng-hữu, dù nặng đến đâu, có thể nào thay được ái-tình không?..
 Chi (ôm chiếu, chần vào, vừa giải xuống sân gác vừa nói một mình) — Thế mới biết cái tình bằng-hữu có khi còn mạnh gấp mấy ái-tình, và khi người ta biết yêu nhau bằng một tấm lòng đại-lượng, cái cuộc đời mới dễ chịu làm sao! Cái cuộc đời mới đẹp để làm sao!
 HẠ MÀN
 ĐOÀN-PHÚ-TỬ

Lan — Muốn có đủ đảm-lực hy-sinh ái-tình, ta nên tự nhủ rằng: Người đàn bà quý báu thật, song không phải là một vật hoàn toàn, không được thanh khiết, cái ngày Trời sinh ra đàn bà là cái ngày Trời, Đất gian nhau, muốn quấy rối một phen cho bề ghét. Người đàn bà không phải là cái vật thiêng liêng như thành-thần, như tiên-phật để cho anh sùng bái hình-hương...
 Chi — Khi nói đến đàn bà, xin anh đừng kể Kiều-Liên vào đấy, vì Kiều-Liên thật là một hòn ngọc quý, một là bùa tiên để làm cho người đời được cảm thấy một ngày hạnh-phúc. Nếu anh yêu Kiều-Liên, hay nếu anh chỉ biết Kiều-Liên thôi, cũng đủ để cho anh nhận rằng: trong đám phụ-nữ mà có được một người như Kiều-Liên, thì phụ-nữ không phải là đáng để cho anh nói xấu...
 Lan — Không, tôi không nói xấu

KHÁI-HƯNG VÀ BẢO-SƠN
 sẽ hợp trí, góp sức
 để hiến độc giả một truyện dài
 rất cảm-động:
GÁNH HÀNG HOA
 sẽ bắt đầu đăng
 từ số sau.

THÂN THUỐC LẬU
TU-NGOC-LIEN
1er
JUIN 1933
ĐƠN LÊN
HÀNG NGANG
Số 8 HANOI

Tết năm nay các ngài dùng giày gì?
Giày Kim-Thời
Marque dessin et modèle déposés
 Kiểu rất đẹp, mũi bằng Hoa-kỳ rất tốt, đế cao-xu-đen, đúc ở bên Pháp, đi bền gấp bốn lần để da hay để crepe, không chợt và toét ra như đế crepe, trông đẹp và nhẹ như đế da, đi mưa không thấm nước. Giá rất hạ.
 Bán buôn và bán lẻ:
VẠN-TOÀN
 95, Phố hàng Đào, 95 — HANOI

Từ nay các quý-bà, quý-cô hẳn được vừa ý, vì tiệm chính **BOMBAY 80, Hàng Khay** đã khoáng-trương rộng rãi, với muôn nghìn hàng mới kiểu lạ, thiết để cho chúng bầy cho tiện việc kén chọn. Nhất là vụ cưới xin đến nơi. Tiệm chính **BOMBAY** đã nhận rất nhiều hàng từ **D'albène**, đóng hộp rất lịch-sr.

Ông **QUÁT-HIÊN**, «Thỉnh-dức được phòng» **VŨ-DUY-THIỆN** 139, phố hàng Rượu Năm-định 20 năm nghiên cứu-nghề thuốc nội-không danh-sr. Có thuốc Lậu 0\$40 một ve; Thuốc Dương-mai 2\$00 một ve. Khi-bur «xích bệnh đời» 2\$00. Ai hỏi hàn về bệnh cần săn lòng mạch giúp.

Những việc chính cần biết trong tuần lễ

Tin trong nước

Đức Bảo-Đại đi tuần du.

Huế — Đức Bảo-Đại đã cùng với quan Khâm-sứ Thibaudean đi tuần du hạt Ban-Mé-Thuot.

Một lệ định mới về việc mất thẻ căn-cước.

Từ nay ai mất thẻ căn-cước sau khi đi trieb, nhà chức-trách phải cho mở cuộc điều-tra căn-thận, xét thấy chứng-cớ đích thực là người có thẻ bị mất, bấy giờ mới phải giấy chứng nhận cho, thì người mất thẻ mới ra sở căn-cước lấy thẻ khác được.

Thuế xuất-cảng mới về thóc gạo và ngô.

Bắt đầu từ 1.11.33, Chính-phủ sẽ cho thi-hành thuế xuất-cảng mới về thóc gạo, và từ 1.12.33 thi-hành thuế mới về ngô.

Thuế xuất-cảng mới về gạo và bột được hạ hơn thuế cũ 20%, thuế xuất-cảng mới về gạo trắng và tấm hạ hơn thuế cũ 25%.

Từ nay lúa gạo Đông-dương trở qua Pháp cảng phải chịu thuế xuất-cảng như trở qua các ngoại-quốc khác vậy.

20 hòm tiền Bảo-Đại trở về Hanoi.

Hanoi — 24 hòm tiền thau ở Haiphong gửi về Hanoi chuyển trước đã tiền thụ hết, nên lại phải gửi về 20 hòm nữa, đáng giá tất cả 1000p00.

Phòng Dân-biểu Bắc-kỳ họp Hội-đồng.

Trước có tin đến 25.9 này, phòng Dân-biểu Bắc-kỳ họp Hội-đồng thường-niên, nhưng vì số dự-toán sang năm làm chưa xong nên lại hoãn đến đầu tháng Octobre này.

Về dịp Trung-thu.

Ông Đỗ-thúc-Trâm chủ báo Progrès-Indochinois bị truy tố về tội trích một bài của báo « Le Populaire-de-Indochine » và viết nhiều bài xúc phạm đến Triều-dinh Huế, đã bị đòi ra trước quan Biện-lý.

Tin làng báo

Báo Progrès-Indochinois bị truy tố.

Ông Đỗ-thúc-Trâm chủ báo Progrès-Indochinois bị truy tố về tội trích một bài của báo « Le Populaire-de-Indochine » và viết nhiều bài xúc phạm đến Triều-dinh Huế, đã bị đòi ra trước quan Biện-lý.

Giới-thiệu Sách mới

- Bản-báo mới nhận được :
- 1) Quyền Người-Son-nhân của ông Lưu-trọng-Lư. Có phụ thêm mấy bài thơ mới (một vài bài đã có đăng trong Phong-Hóa số 131). Sách giá 30 trang, giá 0\$30.
- 2) Quyền Thiên-văn thường thức của Thomas Trư. Sách giấy 124 trang.
- 3) Quyền Quốc-văn Sơ-học độc-bản của ông Nguyễn-đức-Phong. Sách giấy 234 trang giá 0\$60.

TIN THÈ-THAO

Bơi lội

Cúp Cung-dinh-Vận do Hàng-Đông và Indosport tổ chức.

Đến chủ nhật 24 Septembre này, hồi 6 giờ sáng sẽ có cuộc bơi 3600 thước, không có giải thưởng, do các ông Cung-dinh-Vận, Henri Rochat, Nguyễn-văn-Định, Nguyễn-ngọc-Đầu, Cao-như-Thắng và Lưu-đức-Thành bơi.

Cuộc bơi 800 thước có giải thưởng hiện đã có 20 người dự cuộc và cuộc bơi 1600 thước có 7 người dự cuộc.

Sau cuộc bơi 800 thước sẽ sen cuộc bơi thuyền buồm rồi mới đến cuộc bơi 1600 thước.

6 giờ kém 15 các người dự cuộc phải có mặt tại nhà Cercle Nautique ngay con đường Cờ-Ngư. Lúc bơi phải mặc maillot và quần đùi đen.

Hàng-Đông và Indosport lại cáo

I. Các trường học dạy toàn chữ Nhật và tiếng Nhật.

II. Quan lại toàn dùng người Nhật.

III. Ngạch cảnh-sát Bắc-châu có thiếu người cũng không bỏ ai nữa.

Từ-xuyên đã hết nội loạn.

Từ-xuyên — Hai tướng ở Từ-xuyên là: Lưu-Trương và Lưu-văn-Huy đã bao lâu nay vẫn chùng nhau kháng-chiến, nay đã hòa hiếu và tuyên-bố với quốc-dân từ nay sẽ cùng hiệp-lực đem quân đi giúp việc tiểu cộng.

TIN PHÁP

Thanh-niên thế-giới hội-nghị.

Hội « Thanh-niên thế-giới hội-nghị phân-đốt chiến-tranh và chủ nghĩa phát xít » ở Pháp đã tuyên cáo chủ nghĩa với anh em lao-động Đông-dương và cổ-động lấy thêm hội-viên.

Tin Nhật

Quan-hệ việc ám-sát Khuyển-dương-Nghị.

Đông-kinh — Quan Biện-lý tòa án Hải-quang giữ việc xử án các sĩ-quan đã dự vào cuộc mưu sát thủ-trưởng Khuyển-dương-Nghị, xin tòa xử từ 3 người, 3 người cầm-cổ chung-thân và 4 người từ 3 đến 6 năm tù.

Quan Tổng-trưởng bộ Ngoại giao từ chức.

Đông-kinh — Bà tước Uchida là Tổng-trưởng bộ Ngoại giao Nhật đã cáo bệnh xin từ chức hôm 14.9. Ông Kokishirata nguyên sứ-tần Nhật ở Moscow đã được cử lên thay.

TIN TRUNG-HOA

Nhật bắt dân Nhiệt-hà giồng thuốc-phiện.

Bắc-bình — Sau khi đã lấy được Nhiệt-hà, Nhật bắt buộc dân ở đây phải giồng thuốc-phiện. Khắp tỉnh Nhiệt-hà có thể thu được 10 vạn cân, còn Đông-tam-Tĩnh thì thu được 30 vạn cân.

Các trường học phía Đông Bắc từ nay toàn dạy chữ Nhật.

Bắc-bình — Gần đây người Nhật định thi-hành 3 chính-sách mới tại mặt Đông, bắc nước Tàu là:

JOSEPH TRẦN - ĐÌNH - TRÚC
Luật-khoa Cử-nhân, Đại-Học-đường Paris. Cố-vấn pháp-luật
Số 5, Hàng Da cũ, Rue des Cuirs
(cạnh bãi chợ Hàng Da, Hanoi)

Việc kiện-tụng. Làm đơn, hợp-đồng, văn-tự. Đòi nợ. Mua bán nhà đất v.v...

Lệ hội pháp-luật: mỗi lượt một đồng

CẦN NGƯỜI GIÚP VIỆC

Công-ty ĐỨC-MỸ FRÈRES ở số nhà 70, phố hàng Bông Hanoi, là một công-ty cho thuê xe ngựa (Bánh bươm, bánh cao xu đặc, riềm toàn bằng nhung, dạ, thêu kim-tiến) xe ô-tô kiểu mới và dòn rộng bát công son son thép vàng, nghi trọng lối cổ về việc tang rất lịch-sự, chắc chắn thanh nhả.

Muốn cần dùng ngay tám ông giúp việc ở trong tám hộ thành-phố, mỗi hộ một ông. Lương giá rất hậu.

Vậy ông nào muốn giúp việc xin mời lại công-ty thương lượng.

Công-ty ĐỨC-MỸ FRÈRES lại muốn đặt thêm mỗi tỉnh một chi điểm.

Vậy ông nào ở các tỉnh muốn làm đại-lý, xin viết thư về bản công-ty hồi thì-lệ. Nhớ xin đính theo timbres giá nhời.

Sociétés Générale de Convois et transports funèbres « Đức-Mỹ Frères ».
70, Rue du Coton, 70
Hanoi
ĐỨC-MỸ FRÈRES

THUỐC ĐIỀU-KINH THÂN-HIỆU

Đàn bà kinh nguyệt không đều, sinh ra dừc đầu, đau mắt, đau bụng, đau lưng, không sinh đẻ... Chỉ dùng 3, 4 hộp ĐUỜNG-HỒNG ĐẠN của THỌ-DÂN Y-QUÁN, sẽ khỏi các chứng, vì thuốc ấy điều kinh, bổ huyết, rất lợi cho sự sinh-dục. Ai dùng rồi cũng phục là hay.

Mỗi hộp 1\$20

Ở xa thêm tiền cước. Thư và mandat xin gửi cho ông :

PHẠM-QUẾ-LÂM
54, Phố Sinh-tử — Hanoi

Nhà cưới

Phố Hàng Cót (Takou), số 15-A mới mở nhà cho thuê để cưới rất lịch-sự trang-trọng, có đủ quả chèo, mâm, lọng, cốc chén bát đĩa và thợ nấu rất khéo; chỗ ngồi ăn tiệc rộng rãi, mắc nhiều quạt trần, phòng có đàn lịch-sự bày theo kiểu tân-thời. Giấy nói 871.

Chỉ có **3\$50** mà có thể làm cho trẻ con được mạnh mẽ, chân tay cứng cáp, tinh thần sáng khoái tức là mua 1 cái xe **AUTOFORT** (là một thứ đồ chơi thể thao)

Bán tại nhà đóng đồ gỗ các kiểu tân thời

PHÚC LONG

(tức là nhà PHÚC-THÀNH cũ)

Ở số 43, phố hàng Đậu, Hanoi — Tél. 251

Mua buôn từ 10 cái giờ lên có giá riêng

THẤY HAY NÊN GIẢ-MẠO

Thần Cốc-Tử đã có tiếng, Suốt nước Nam đều biết hay. Có kẻ vô-lại dẫu đến, Muốn kiếm lợi nên giả-mạo thầy!

Tôi xin có lời kinh-cáo để đồng-bào biết thầy trưởng Thần-Cốc-Tử, đến nước ta từ Haiphong đến đây, đã bảy năm nay, tôi đã giới-thiệu thầy cho đồng-bào biết.

Vì thầy xem bói, xem số Hà Lạc, xem tướng nhiều người đều khen tài thầy là nói ai đúng ấy không sai một đũa. Cho nên thầy được đông-khách: người Annam, người Khách các các ông Tây bà Đều càng ngày đến xem càng nhiều. Thầy được chính-truyền tự nhà và có học-thức chắc-chắn.

Thế mà nay chung quanh có nhiều kẻ thấy thế, cũng đặt tên hiệu giống-giống nhân làm anh em chủ cháu để mong kiếm-lợi: nói làm điều sai, làm cho mang tiếng. Bởi vậy thiếu gì hạng người thấy cái gì hay thời giả-mạo. Cho nên tôi sợ sự giới-thiệu của tôi trước có người tưởng nhầm, phải có mấy lời mách các quý-khách nên nhớ đích « Thần-Cốc-Tử » trên gác, số 40 phố hàng Bông, Hanoi, mới là chính thầy.

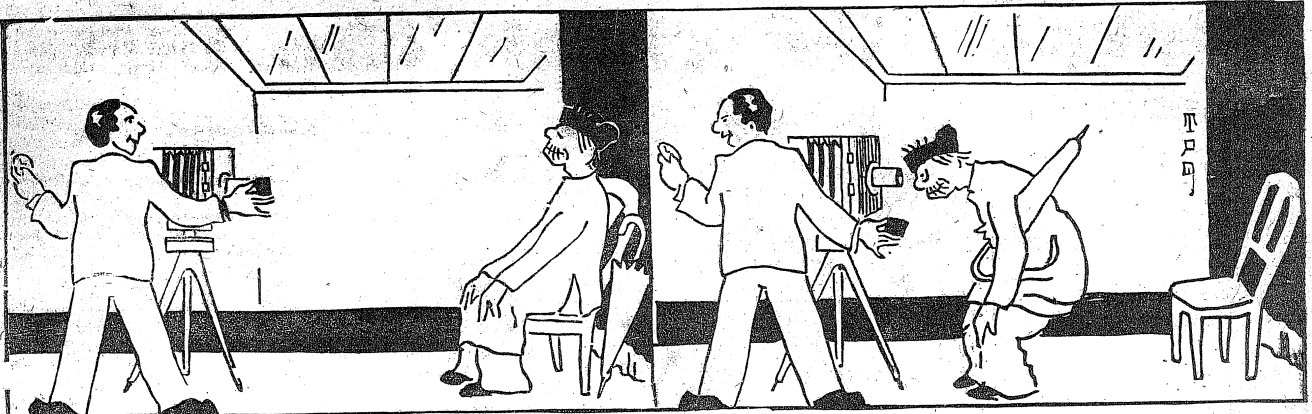
MALL-ỘC-ĐƯỜNG
37, phố Lamblot, Hanoi

TÂN-THÀNH

ĐÓNG CHỮA VÀ BAN BỐ BỘ PHỤ TÙNG XE TAY

Kiểu mới GIẢNG ĐẸP GIÁ ĐÉ

— Ấy, cụ Lý, cụ phải nhìn kỹ vào chỗ này!

.... 2 phút thì xong!

GÁI CẦU TREO

MỘT KIẾP TO' VƯ'NG HAI MỖI TÌNH

Nghe đến tiếng « gái cầu treo », xin các ngài chờ hỏi tôi cầu treo ở đâu vội. Để tôi nói cho ra đầu ra đuôi đã.

Gái cầu treo chẳng có nào được học như ta, cho nên dù đến chữ O thật méo, các cô cũng vạch không nên. Thế mà cái tài kinh-tế, cái óc thực-nghiệp của các cô đến các tay bác-học cũng phải phục. Chẳng thế: không có được đồng trinh nhỏ, có nào cũng gây nổi một cái co-đồ rất đáng sợ cho con trai nhà Nam mình. Mỗi cô đốc xuất hẳn một nhà máy tơ: có đàn, có tơ, có máy kéo sợi, rồi từ những việc nhỏ-mọn đến việc ươm tơ, kéo sợi, cài gấm, thêu hoa, nhà máy có nào, có nấy chỉ một mình làm lấy, không nhờ vả nhau mà cũng không thêm cậy đến ai.

Nhà kỹ-sư Brown danh tiếng như thế mà còn phải nhờ tới các cô mới nghĩ nổi lối cầu treo, là lối cầu ngày nay ta thường thấy giống dọc giống ngang, giống lên giống xuống, trông xa như con rồng rờn khúc qua sông vậy. Ấy thế mà đến việc nội-trợ cũng lại một mình các á đảm-dang nũa mới là chứ!

Cái tài của gái cầu treo, bà con đã phục rồi, bà con muốn hỏi tôi các á ở đâu hẳn? Vậy tôi xin nói để bà con đỡ sốt ruột: gái cầu treo, ở ngay nước Nam mình cũng có, vì các á là dân vạn quốc, ... vì các á là: ...Nhện!

Trương là gì? Chứ những á nằm trên võng « lấy trời chõ chứa tôi sang » ấy, thì tởm chết!

Tội nghiệp quá, bà con chế cái bụng các á nó đã ông lại có bốn cái núm con diêm dăng sau lưng mà cả về mỹ-thuật đi chứ gì? Ấy thế mà đang nằm trên phân, bà con đột nhiên thấy ngay trước mắt, bốn cặp

càng nguêu-ngoao của các á, có lẽ đến chết khiếp đi được đấy nhỉ? Tôi xin nói thực, chính đến tôi đây cũng thế.

Khốn nhưng cái bụng ông ấy lại là cái nhạ máy chế tơ, bốn cái núm vô duyên kia là bốn cái máy kéo sợi, mà chân căng có nằng phải như thế mới làm việc được, thì bà con xem nên xếp đặt thế nào cho nó có vẻ mỹ-quan, bảo giúp tôi với.

Chứ tôi đây xin chịu, vì gái cầu treo là con nhà lao-động, thì giờ đâu mà nạy phẩn diêm, mai sơn tó.

Cái nghề nó làm xấu con người là thường, đã có nghề thì đẹp, xấu có hề chi, « cái nét đánh chết cái đẹp » cơ mà!

Vậy tôi xin bỏ cái « sắc » đi mà nói đến cái « tài » của gái cầu treo.

Kìa một cô đang làm việc, ta cứ rón-rén lại tận nơi mà xem, đừng làm nào-động, kéo có ta giận, có ta ngừng chân, có ta nguây-nguây bỏ đi trốn nơi khác mất!

Ta cứ cố nhìn kỹ mà xem, dặng sau, bốn cái núm chường mắt kia, nó đang thập-thò tung ra ngoài một đám mây trắng. Mỗi núm phóng ra hàng nghìn sợi tơ, bốn núm vị chi đi bốn nghìn! Rồi bốn nghìn sợi chập thành cái sợi mà có nằng căng nghênh ngang ở nhà ta đó.

Cái võng, cái cầu treo, hay cái mạng của cô trông như cái bát quái, nếu ánh nắng chiếu vào, đường tơ sẽ lóng lánh như ngọc vậy.

Đẹp lắm! ai ngờ cái con người xấu như ma kia lại có cái tài hoa như thế!

Mạng cô căng lên là cái biểu hiệu của cái đời cô đấy. Mỗi sợi tơ là một đoạn ruột cô đấy: ta làm có đứt ruột ư? Lòng cô đau xiết bao!

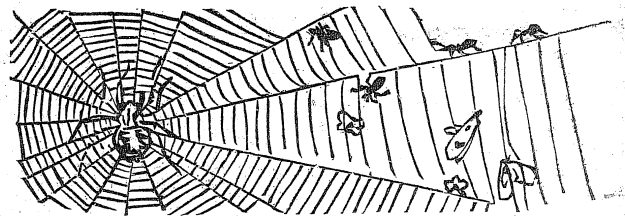
Có căng mạng lên, có lấy chỗ giữa

làm nhà, lấy chung quanh làm lưới, làm bẫy, làm bãi chiến trường, làm nơi sau này bỏ thầy biết bao muỗi, ruồi, sâu, bọ.

Một sợi tơ có căng lại là một sợi giấy điện báo, có chỉ việc ngồi trong nhà cũng đủ biết được tin tức phía ngoài rồi. Nhưng cô chẳng phải là gái cầm cung, cô bày trận xong, thường có ra nơi khác, núp vào khe cành, kể là để trong những ngày « hung », thân cô khỏi làm mồi rử loài ác đến.

— « Bữa nay, ta no rồi đã đánh Chứ mai, kia, kia, kia, cũng như thế thì ta ắt phải đói. Ta đói thì nhà máy đình công. Nhà máy đình công thì ta không có sợi chẳng. Không sợi chẳng thì ta đói. Ta đói thì nhà máy đình công. Nhà máy đình công thì không có sợi chẳng. Không sợi chẳng thì... »

Có á ruột rối như tơ vò, lúng-túng trong cái vòng luân-quần ấy một hồi, rồi nhất định cứ như xưa, nghĩa là: có bỏ cửa, bỏ nhà cho quân du

Cô từng trải việc đời đã lắm, có nhận biết cái đời có nó gian-nan, nguy-hiêm, nên cô khôn, cô phân biệt được kẻ hay người dở, ai là bạn có mà ai là kẻ thù.

Nhất là các công tử kiến, thắt dây lưng ong, diện bộ cánh đen hay đỏ; — gái cầu treo ghét lắm! Các cậu nhiều khi cứ chàng màng, đuổi chẳng đi, hỏi chẳng nói, mà nào có công việc gì đâu, các cậu chỉ chực ăn heo!

Thấy các cậu, gái cầu treo đã lầm-bầm rằng:

— « Quân gì mà dai như đĩa dói, cứ chòn-vòn làm mất cả công việc của người ta. Mi cứ chạy như ngựa sông thế, thì còn con gì dám bén mảng đến đây con... »

Rồi có á giận run cả người, phải dựa vào cây, bàng-khuảng nghĩ ngợi, có lo xa:

thủ, du thực, có bước đi lập lại ở chỗ khác.

Cái sự nghiệp của cô nay mất mai dựng như thế là thường. Song những lúc tâm chán thoãn-thoát, có khi có chợt nghĩ đến thân thế, lo cho cái hậu vận mịt mờ của cô, có ngừng lại. cô thồn-thức trách con tạo dầy dọa chi mình vào cái kiếp tơ vương.

Có khi có cảm quá, có rời sợi tơ, có ngã vật xuống, thêm-thiếp giặc nồng. Nhưng khi mở choàng mắt tỉnh lại, nhìn chung quanh, có giật mình, nổi lo đầu lại kéo đến. Làn này, có nên lòng sầu, gương nổi lại đường tơ đã đứt quãng, rồi mãi công việc, gót sen cô lại thoãn-thoát, gánh buồn nhường như có đã trút hết cho theo ngọn gió từ bao.

(Còn nữa)

CHANG THỨ XIII

HỘI PHỤ-HUYNH HỌC-SINH

Từ khi người Pháp sang gieo giống hạt văn-minh ở xứ này thì các Ngài hiền ngay nên âu-học là cần, nên kể gửi con sang Pháp, người tìm trường cho con học, mục-dịch mong sao cho con em chóng được thành tài. Xong cũng nhiều người bất-mãn, vì gửi con đi xa có nhiều điều bất tiện mà tìm nơi học đứng-dầu nhiều nơi khó-khăn, nên ông LEURET, cử-nhân khoa văn-chương triết-học, nguyên chánh sở Cứu-tế Toàn-Quyền Đông-Pháp, khi đi diên-thuyết ở các tỉnh trong Nam ngoài Bắc, còn nhớ nhờ yêu-cầu của các Ngài, mà ngày nay đã mở một trường rất to ở Hanoi để đem cái tài giáo-hóa trong khoảng hơn hai mươi năm gửi bên Pháp mà đào-luyện cho con em Việt-Nam. Trường này tức là:

Lycéeum libre HONG-BANG Hanoi

Trường tuy mới mở mà niên học mới rồi đã có non hai nghìn học-sinh: nào Làn, nào Nhật, nào Tây, Ai-Lao, Cao-Miên, Xiêm-La, Ấn-Đô, Trung, Nam, Bắc, ba kỳ thí học, kể thì bằng tây (CEPF, BE, BECS, BS, Bacc. Métro), người thì bằng bán-xứ (CEBI, CEPFI, DESPFI, Bacc. local). Số học-sinh đông như thế là vì từ trước đến giờ mới có trường tu-thực này được phép mở đến ban Tú-tài và giấy đi đủ các kỳ thí, mà quy-mô kỹ-luật theo như các trường có tiếng bên Pháp. Trường ở địa Hanoi, trông ra ba mặt phố (Jules Ferry, Cathédrale, Lambert) trong một khu đất rộng hơn một vạn thước vuông, có sân chơi mát-mê, cây cối um-ùm, có chỗ cho lưu học-sinh ăn ở ngay trong trường tiền ăn học không tính đất. Các lớp-nghi-hệ có đủ. Niên học 1933-34 bắt đầu ngày: 1er Septembre hồi 7 giờ sáng. Ai xin học hay xin cuốn điều-lệ thì đến 70 Hàng Trống hay viết thư để:

Monseigneur le Directeur du Lycéeum libre Hong-Bang Hanoi.

NHÀ THÍ-NGHIỆM BỆNH LẬU GIANG

Đã phát minh những thứ thuốc chữa về bệnh ấy

Hiện thuốc Lê-huy-Phách làm thuốc đã lâu năm. Đặt phòng riêng để thí-nghiệm bệnh Lậu và Giang-mai. Hồi năm 1931 đã phát-minh những thứ thuốc này để chữa về bệnh ấy. Lậu mới phải (état aigu) bất cứ mủ máu, buồn, tức, chỉ dùng từ 4 đến 6 ve là khỏi hẳn, mỗi ve giá Op50. Lậu lâu năm (état chronique) thường sinh nước tiểu vàng đỏ, hay đục cùng là vẩn-vẩn, lúc đi tiểu thấy nóng, từ chi mỗi-một, yếu đuối và còn sinh nhiều chứng khó chịu khác nữa. Như thế chỉ dùng 2 ve liệt-trùng giá mỗi ve Op60 và 1 hộp to bổ ngũ-tạng-trừ-lâm 2p. hộp nhỏ 1p. là khỏi hẳn. Thứ thuốc này ai dùng không khỏi sẽ giá lại tiền. Còn bệnh giang-mai thì bất cứ nặng đến đâu, uống thuốc của bản-hiệu cũng chóng khỏi hơn là bệnh lậu, ai ai đều biết. Muốn hỏi điều gì đính theo timbre Op05 gửi lời ngay. Ở xa mua thuốc gửi thư về sẽ gửi theo cách tinh-bảo giá-ngôn (C.R.). Thư và mandat xin để:

M. Lê-huy-Phách
12, Route Sinh-tử, Hanoi — Tonkin

Còn đi chơi đâu hơn nữa

RESTAURANT HANOI BAR DANCING

55, Rue de la Citadelle
(Trước cửa chợ Hàng Gia cũ)

Các món ăn thay đổi luôn luôn
Chỗ ngồi sạch sẽ mát mẻ

Chiều thứ năm, thứ bảy
chủ nhật nào
cũng có khiêu vũ
Tiền vào cửa: 2 hào

Các tối thường từ 8 giờ đến 10 giờ
đến tập khiêu vũ không mất tiền

Các bạn đọc giả mang cái quảng cáo này lại sẽ được biệt đãi

CỤ LANG BẨM VỚI CUỐN «SÁCH DẠY XEM MẠCH»

Lang Bẩm — Gớm! từ khi làm thuốc đến giờ chả cần phải học sách nào mà cũng chữa cầm dao-câu giết ai bao giờ, chỉ không khỏi thì có, hoặc họ có chết thì nữa cũng là tại không biết uống thuốc chứ!

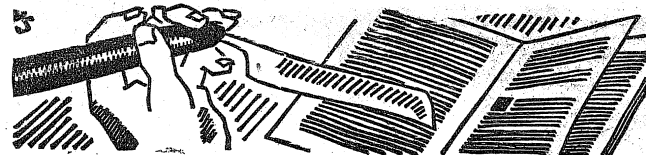
Bà Lang — Phải, chả thế bố con bác Tư-Bò uống phải thuốc ông mà nó cũng khỏi cả, khỏi cả các bệnh hàng ngày đấy ông à!

Lang Bẩm — Không, bố con nó chỉ có các bệnh nghiên và bệnh đi kiết thôi mà?

Bà Lang — Ủ, thì từ nay nó khỏi phải dùng thuốc ông nữa mà, thế chả phải là khỏi cả là gì?

— Nay tôi bảo thật cho ông biết: Làm thuốc mà không chịu xem sách thì chỉ là để « đánh thuốc độc » cho người thôi, có bố con « Tư-Bò » nó « dốt » chứ người khác thì « từ » sớm! Vậy bớt tiền rựa đi mà mua lấy cuốn « SÁCH DẠY XEM MẠCH » giá có 1\$00, vì sách ấy có cả mạch Thái-Tổ, hình vẽ rõ các huyết cũng là bài ca cho dễ nhớ... Do các cụ Vạn-y làm và NHẬT-NAM THƯ-QUÁN 104, HÀNG GAI, HANOI xuất bản đấy.

Lang Bẩm — À! phải, đây có nhiều sách 1\$000 tốt!

NHỮNG HẠT ĐẬU ĐON

Văn tả người.

1. — Trích trong truyện (Tâm-Khue (T.N.D.B. số 145):

Chăm thuốc lá xong, một nụ cười lộ cặp môi Tâm-Phú có vẻ đau đớn trong 22 cái xuân-xanh.

Thế thì cái nụ cười ấy có ý vị làm, tuy nó có vẻ đau đớn trong 22 cái xuân-xanh.

2. — Cũng trong truyện ấy:

Ở con người yêu-điều biểi chừng nào, nước da trắng mịn, mũi dọc dừa, điểm thêm hai con mắt bồ câu và cặp môi đỏ chót thường để lộ hai hàm răng trắng như ngà mà những cái đó hình như Tạo-hóa chỉ để riêng cho những người như Tâm-Khue nâng được hưởng.

Trời ơi! nàng Tâm-Khue của ông Như-Khue đẹp quá, đẹp hơn sự đẹp hoàn-toàn. Nhưng sao lại hình như Tạo-hóa chỉ để riêng cho những người như Tâm-Khue nâng được hưởng? Tội ghia quá đi mất!

3. — Trích trong báo Đông-Pháp số 2441 trang 2.

... Thứ nhất cái đầu, lúc chải bóng mượt, nằm trên bộ mặt chỏn-chốt, đen đen....

Cái đầu năm thế nào được trên bộ mặt?

Giả giận quá.

Trích P.N.T.D. số 1 (bài Phi-lộ trang 3).

« Tiểu-thuyết » mỗi kỳ hai cái.

Giả giận thật! Tiểu-thuyết những hai cái một kỳ.

Ý chừng có ấy giải phóng.

Trích trong: truyện « Người vó tám ngày » (P.N.T.D. số 1).

1. Cô Liên thơ-thần phóng đôi con mắt rầu-rĩ.

2. Liên-Hương phóng tầm mắt ra tận chân trời dang xa.

Thế là các cô đã giải phóng được đôi con mắt!

Thực à!

Cũng trong truyện ấy:

Nàng là cái hình người sắp nạn.

Vậy nếu nàng mà ngồi gần lò sưởi thì chảy rạo còn chi.

Tội nghiệp!

Trích trong « Mấy lời nói đầu » (P.N.T.D. mục Truyện máy ảnh):

Chàng ta cũng nên tìm những tật xấu của ta mà mạnh bạo... căng nọc ra dưới ánh sáng mặt trời.

Thì cứ căng nọc chúng nó ra. Nhưng này, các cô ơi, những tật xấu của ta, chúng nó thường ở trong xác thịt, vậy thì có lẽ các cô phải mạnh bạo căng nọc cái xác thịt của các cô ra dưới ánh sáng mặt trời chăng. Nếu thế thì tội nghiệp quá đi mất các cô à!

Trong bát chè nhà.

Trong truyện ngắn « Ái tình » của Việt-Sinh:

Bên con đường Cổ-ngư, Vân và Lan hai người lặng yên ngồi trên bãi cỏ...

Có lẽ tác giả viết ngồi trên bãi cỏ « và cụ thể xếp chữ cho hứng xếp ngay thành bài bẻ »? Hay ngồi đi chơi Đồ-Sơn mới về, còn ngây ngất cảm tình cùng bãi bẻ chăng?

NHẬT-DAO-CAO

Phong-Hóa đương dự-định mở một mục nói về bọn Cán-long (từ lúc thành lập cho đến lúc tan). Hiện đương điều tra.

HỘP THƯ

Ô. B. x. Quỳnh — Vũ-tiên Thái-bình —
Tranh ông chỉ được đăng, chứ không được thưởng.

Ô. P. v. Biều — Nhà báo xin nhận là ông có trả tiền rồi, nếu ông mua thêm hai tháng báo thì tính theo giá báo bán lẻ. Xin ông viết thư cho nhà báo biết ý ông muốn gì một cách rõ ràng vắn tắt, vì xem thư trước chưa được rõ.

Ô. M. V. Hanoi — Ngươi có viết thư (hồ báo Saigon 39 Colonel Grimaud Saigon).

Ô. B. Quang Thạch-thất — Đã nhận được: Ô. Minh-Tuynh Hưng - yên — Xin ông gửi nốt những đoạn sau.

Ô. Lân-Sơn Hải-phong — Sẽ đăng dần.

Ô. Giếm — Làm tự nhà báo — Đáng lẽ là báo hiệu vì ngài trả nên mới ra như thế.

Ô. N. Đ. Đình — Rút hay, tiếc rằng muốn quá rồi.

Ô. Đ. Tr. xuân-V. à Vinh —

Từ số 1 đến số 10 = 0\$10 x 10 = 1\$00
" 11 " 13 = 0.03 x 3 = 0.09
" 14 " 20 = 0.07 x 7 = 0.49

nghĩa là 1 đến 20 giá 1.58

Ô. Ng. v. Ng Phố-Binh-gia. — Ngân-phần của ngài gửi ngày 19-7-33 bản-báo đã nhận rồi.

Ô. Qu. Đ. Soai-Riêng. — Ngân-phieu cũ, ngài, bản-báo nhận rồi, vì người viết bằng biến nhảm.

Ô. L. v. Qu Vientiane. — Hạn cũ của ngài đến 15-9-33 này về hết. Cái ngân -phieu số 154 serie 010. 007 ngày 6-9-33 số tiền 1\$80 là bắt đầu về hạn mới từ 16-9-33 đến 5-3-34.

TRẢ LỜI XẾP CHỮ Ô

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	
1	T	H	A	N	N	H	I	I	E	N	A	N
2	H	I	G	A	I	C	H	O	N	G		
3	I	N	S	A	C	H	H	O	N	H		
4	T	H	O	I	L	L	J	A				
5	H	A			N	O	N	G	N	I	A	
6	U	N	G		G							
7	H	O			K							
8	M	U	O	I	H	A	O					
9	M	U	T		N	O	O	N	G	M		
10	U	O	I		T							
11	U	M	E		T	A	T	E				
12												

TALC DE VENISE PARFUMÉ «CON-GÀ»

là thứ phấn Soa-Rôm của Nước Ý-Bại-Lợi. Khi tắm xong, xoa vừa cháng vừa mát, làm rôm, khỏi ngứa lại rất tiền.

Hộp 120 grs. giá có: 0\$10
Có bán lẻ ở các cửa hàng to các tỉnh.

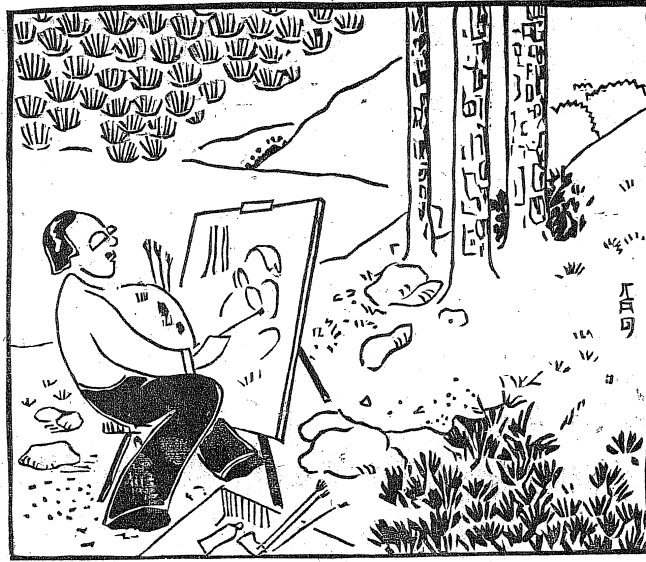
Tổng Đại-lý
TRUNG, NAM, BẮC-KY
NAM-TÂN
34, Phố Bonnal, Hải-phong
Bán buôn và bán lẻ

Bác-Sỹ NGUYỄN-VĂN-LUYỆN

3, rue Citadelle. Téléphone: 304

CHỮA BỆNH BẰNG ĐIỂM
CHỮA MỌI BỆNH VÀ CHUYỂN
CHỮA BỆNH DẪN ĐẾN CON TRẺ

số 8 phố Đường-Thành
(Đường Cửa-đông sau phố Xe-Điêu)
HANOI

Trên bức tranh của nhà họa-sĩ có vẽ người. — Vậy người kiêu-mẫu đứng ở chỗ nào, các bạn tìm dùm hộ cho họa-sĩ.

Có giấy nhậu tựe bằng kuen chữa về bệnh

LẬU GIANG

(sẵn lòng giúp các người nghèo khổ chẳng may bị phải)

Bệnh lậu phát ra sưng, tức, mủ, máu, cương dương đau, đi đại buồn, dù nặng nhẹ thế nào, chỉ dùng 1 lọ thuốc trong 24 giờ đồng-hồ là để chịu ngay, 0\$50 một lọ, 5\$ 12 lọ, mà sau khi khỏi bệnh mà đi đợc còn lại nước tiểu khi trong khi vàng, lâu vẫn đục (filament) qui đầu vron-rớt, thỉnh-thoảng nhói ngứa, còn ra một chất nhờn-nhơn tựa mủ; mà có khi các đầu xương thường đau mỏi, chỉ dùng 1, 2 hộp, nặng 3, 4 hộp kiên-tinh tuyệt-lậu (thuốc triết nọc) 1\$50 một hộp là khỏi rồi. Thuốc giang 0\$70 một lọ (có nhận chữa khoán không khỏi sẽ trả lại tiền).

Bình - Hưng

88 - Pavillons Noirs (phố Mã-mây) — Hanoi — Giấy nói: 543

THUỐC LẬU HỒNG-KHÊ

Bệnh lậu mới phát ra mủ, ra máu, buồn tức, hoặc bệnh đã lâu chữa không rút nọc, mỗi khi uống rượu, thức đêm, trong người nóng nẩy, lại thấy có mủ và xem trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi rút nọc. Thuốc đã mau khỏi, lại không công phát, nên được anh em chị em đồng-bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây, người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được khỏi rút nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0\$60 một ống. Bệnh giang-mai, tìm-la phát hạch lên seai: nóng rét loét quy-đầu đau xướng, rất thit, rức đầu, nổi mề-day, ra mào gà, hoa khế, phả lở khắp người, uống một ống thuốc là kiên-hiệu, không hại sinh-dục. Cũng 0\$60 một ống. Xin mời quá bộ lại hoặc viết thư về, lập tức có thuốc gửi nhà giấy-thếp đến tận nơi.

HỒNG-KHÊ THƯC- PHẨM

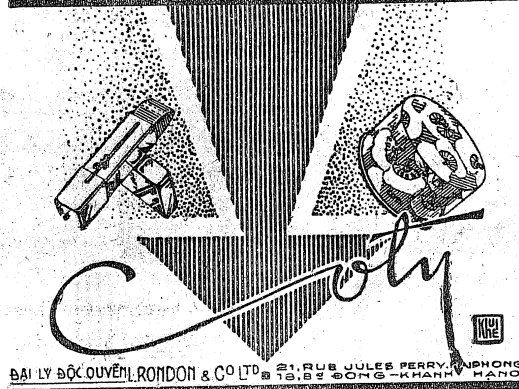
88 — Route de Hué (số cửa chợ Hóm) Hanoi — Téléphone 755

PREMIÈRE LISTE DE TIRAGES DES REMBOURSEMENTS du mois d'août 1933

Effectué le 30 Août au Siège Social à Hanoi
 Sous la Présidence de Monsieur LONG, Administrateur de la Société
 Assisté de deux assesses Messieurs Guillaume et Nguyễn-ngọc-Phôi,
 tous deux porteurs de titre.

**KHẮP CÁC NƠI, CÁC BÀ
 LỊCH SỬ CHỈ ĐÚNG PHẦN
 SẮP NƯỚC HOA... HIỆU**

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN: RONDON & CO LTD 21, RUE JULES FERRY, HANOI
 13, 15, 17, 19, 21, 23, 25, 27, 29, 31, 33, 35, 37, 39, 41, 43, 45, 47, 49, 51, 53, 55, 57, 59, 61, 63, 65, 67, 69, 71, 73, 75, 77, 79, 81, 83, 85, 87, 89, 91, 93, 95, 97, 99, 101, 103, 105, 107, 109, 111, 113, 115, 117, 119, 121, 123, 125, 127, 129, 131, 133, 135, 137, 139, 141, 143, 145, 147, 149, 151, 153, 155, 157, 159, 161, 163, 165, 167, 169, 171, 173, 175, 177, 179, 181, 183, 185, 187, 189, 191, 193, 195, 197, 199, 201, 203, 205, 207, 209, 211, 213, 215, 217, 219, 221, 223, 225, 227, 229, 231, 233, 235, 237, 239, 241, 243, 245, 247, 249, 251, 253, 255, 257, 259, 261, 263, 265, 267, 269, 271, 273, 275, 277, 279, 281, 283, 285, 287, 289, 291, 293, 295, 297, 299, 301, 303, 305, 307, 309, 311, 313, 315, 317, 319, 321, 323, 325, 327, 329, 331, 333, 335, 337, 339, 341, 343, 345, 347, 349, 351, 353, 355, 357, 359, 361, 363, 365, 367, 369, 371, 373, 375, 377, 379, 381, 383, 385, 387, 389, 391, 393, 395, 397, 399, 401, 403, 405, 407, 409, 411, 413, 415, 417, 419, 421, 423, 425, 427, 429, 431, 433, 435, 437, 439, 441, 443, 445, 447, 449, 451, 453, 455, 457, 459, 461, 463, 465, 467, 469, 471, 473, 475, 477, 479, 481, 483, 485, 487, 489, 491, 493, 495, 497, 499, 501, 503, 505, 507, 509, 511, 513, 515, 517, 519, 521, 523, 525, 527, 529, 531, 533, 535, 537, 539, 541, 543, 545, 547, 549, 551, 553, 555, 557, 559, 561, 563, 565, 567, 569, 571, 573, 575, 577, 579, 581, 583, 585, 587, 589, 591, 593, 595, 597, 599, 601, 603, 605, 607, 609, 611, 613, 615, 617, 619, 621, 623, 625, 627, 629, 631, 633, 635, 637, 639, 641, 643, 645, 647, 649, 651, 653, 655, 657, 659, 661, 663, 665, 667, 669, 671, 673, 675, 677, 679, 681, 683, 685, 687, 689, 691, 693, 695, 697, 699, 701, 703, 705, 707, 709, 711, 713, 715, 717, 719, 721, 723, 725, 727, 729, 731, 733, 735, 737, 739, 741, 743, 745, 747, 749, 751, 753, 755, 757, 759, 761, 763, 765, 767, 769, 771, 773, 775, 777, 779, 781, 783, 785, 787, 789, 791, 793, 795, 797, 799, 801, 803, 805, 807, 809, 811, 813, 815, 817, 819, 821, 823, 825, 827, 829, 831, 833, 835, 837, 839, 841, 843, 845, 847, 849, 851, 853, 855, 857, 859, 861, 863, 865, 867, 869, 871, 873, 875, 877, 879, 881, 883, 885, 887, 889, 891, 893, 895, 897, 899, 901, 903, 905, 907, 909, 911, 913, 915, 917, 919, 921, 923, 925, 927, 929, 931, 933, 935, 937, 939, 941, 943, 945, 947, 949, 951, 953, 955, 957, 959, 961, 963, 965, 967, 969, 971, 973, 975, 977, 979, 981, 983, 985, 987, 989, 991, 993, 995, 997, 999, 1001, 1003, 1005, 1007, 1009, 1011, 1013, 1015, 1017, 1019, 1021, 1023, 1025, 1027, 1029, 1031, 1033, 1035, 1037, 1039, 1041, 1043, 1045, 1047, 1049, 1051, 1053, 1055, 1057, 1059, 1061, 1063, 1065, 1067, 1069, 1071, 1073, 1075, 1077, 1079, 1081, 1083, 1085, 1087, 1089, 1091, 1093, 1095, 1097, 1099, 1101, 1103, 1105, 1107, 1109, 1111, 1113, 1115, 1117, 1119, 1121, 1123, 1125, 1127, 1129, 1131, 1133, 1135, 1137, 1139, 1141, 1143, 1145, 1147, 1149, 1151, 1153, 1155, 1157, 1159, 1161, 1163, 1165, 1167, 1169, 1171, 1173, 1175, 1177, 1179, 1181, 1183, 1185, 1187, 1189, 1191, 1193, 1195, 1197, 1199, 1201, 1203, 1205, 1207, 1209, 1211, 1213, 1215, 1217, 1219, 1221, 1223, 1225, 1227, 1229, 1231, 1233, 1235, 1237, 1239, 1241, 1243, 1245, 1247, 1249, 1251, 1253, 1255, 1257, 1259, 1261, 1263, 1265, 1267, 1269, 1271, 1273, 1275, 1277, 1279, 1281, 1283, 1285, 1287, 1289, 1291, 1293, 1295, 1297, 1299, 1301, 1303, 1305, 1307, 1309, 1311, 1313, 1315, 1317, 1319, 1321, 1323, 1325, 1327, 1329, 1331, 1333, 1335, 1337, 1339, 1341, 1343, 1345, 1347, 1349, 1351, 1353, 1355, 1357, 1359, 1361, 1363, 1365, 1367, 1369, 1371, 1373, 1375, 1377, 1379, 1381, 1383, 1385, 1387, 1389, 1391, 1393, 1395, 1397, 1399, 1401, 1403, 1405, 1407, 1409, 1411, 1413, 1415, 1417, 1419, 1421, 1423, 1425, 1427, 1429, 1431, 1433, 1435, 1437, 1439, 1441, 1443, 1445, 1447, 1449, 1451, 1453, 1455, 1457, 1459, 1461, 1463, 1465, 1467, 1469, 1471, 1473, 1475, 1477, 1479, 1481, 1483, 1485, 1487, 1489, 1491, 1493, 1495, 1497, 1499, 1501, 1503, 1505, 1507, 1509, 1511, 1513, 1515, 1517, 1519, 1521, 1523, 1525, 1527, 1529, 1531, 1533, 1535, 1537, 1539, 1541, 1543, 1545, 1547, 1549, 1551, 1553, 1555, 1557, 1559, 1561, 1563, 1565, 1567, 1569, 1571, 1573, 1575, 1577, 1579, 1581, 1583, 1585, 1587, 1589, 1591, 1593, 1595, 1597, 1599, 1601, 1603, 1605, 1607, 1609, 1611, 1613, 1615, 1617, 1619, 1621, 1623, 1625, 1627, 1629, 1631, 1633, 1635, 1637, 1639, 1641, 1643, 1645, 1647, 1649, 1651, 1653, 1655, 1657, 1659, 1661, 1663, 1665, 1667, 1669, 1671, 1673, 1675, 1677, 1679, 1681, 1683, 1685, 1687, 1689, 1691, 1693, 1695, 1697, 1699, 1701, 1703, 1705, 1707, 1709, 1711, 1713, 1715, 1717, 1719, 1721, 1723, 1725, 1727, 1729, 1731, 1733, 1735, 1737, 1739, 1741, 1743, 1745, 1747, 1749, 1751, 1753, 1755, 1757, 1759, 1761, 1763, 1765, 1767, 1769, 1771, 1773, 1775, 1777, 1779, 1781, 1783, 1785, 1787, 1789, 1791, 1793, 1795, 1797, 1799, 1801, 1803, 1805, 1807, 1809, 1811, 1813, 1815, 1817, 1819, 1821, 1823, 1825, 1827, 1829, 1831, 1833, 1835, 1837, 1839, 1841, 1843, 1845, 1847, 1849, 1851, 1853, 1855, 1857, 1859, 1861, 1863, 1865, 1867, 1869, 1871, 1873, 1875, 1877, 1879, 1881, 1883, 1885, 1887, 1889, 1891, 1893, 1895, 1897, 1899, 1901, 1903, 1905, 1907, 1909, 1911, 1913, 1915, 1917, 1919, 1921, 1923, 1925, 1927, 1929, 1931, 1933, 1935, 1937, 1939, 1941, 1943, 1945, 1947, 1949, 1951, 1953, 1955, 1957, 1959, 1961, 1963, 1965, 1967, 1969, 1971, 1973, 1975, 1977, 1979, 1981, 1983, 1985, 1987, 1989, 1991, 1993, 1995, 1997, 1999, 2001, 2003, 2005, 2007, 2009, 2011, 2013, 2015, 2017, 2019, 2021, 2023, 2025, 2027, 2029, 2031, 2033, 2035, 2037, 2039, 2041, 2043, 2045, 2047, 2049, 2051, 2053, 2055, 2057, 2059, 2061, 2063, 2065, 2067, 2069, 2071, 2073, 2075, 2077, 2079, 2081, 2083, 2085, 2087, 2089, 2091, 2093, 2095, 2097, 2099, 2101, 2103, 2105, 2107, 2109, 2111, 2113, 2115, 2117, 2119, 2121, 2123, 2125, 2127, 2129, 2131, 2133, 2135, 2137, 2139, 2141, 2143, 2145, 2147, 2149, 2151, 2153, 2155, 2157, 2159, 2161, 2163, 2165, 2167, 2169, 2171, 2173, 2175, 2177, 2179, 2181, 2183, 2185, 2187, 2189, 2191, 2193, 2195, 2197, 2199, 2201, 2203, 2205, 2207, 2209, 2211, 2213, 2215, 2217, 2219, 2221, 2223, 2225, 2227, 2229, 2231, 2233, 2235, 2237, 2239, 2241, 2243, 2245, 2247, 2249, 2251, 2253, 2255, 2257, 2259, 2261, 2263, 2265, 2267, 2269, 2271, 2273, 2275, 2277, 2279, 2281, 2283, 2285, 2287, 2289, 2291, 2293, 2295, 2297, 2299, 2301, 2303, 2305, 2307, 2309, 2311, 2313, 2315, 2317, 2319, 2321, 2323, 2325, 2327, 2329, 2331, 2333, 2335, 2337, 2339, 2341, 2343, 2345, 2347, 2349, 2351, 2353, 2355, 2357, 2359, 2361, 2363, 2365, 2367, 2369, 2371, 2373, 2375, 2377, 2379, 2381, 2383, 2385, 2387, 2389, 2391, 2393, 2395, 2397, 2399, 2401, 2403, 2405, 2407, 2409, 2411, 2413, 2415, 2417, 2419, 2421, 2423, 2425, 2427, 2429, 2431, 2433, 2435, 2437, 2439, 2441, 2443, 2445, 2447, 2449, 2451, 2453, 2455, 2457, 2459, 2461, 2463, 2465, 2467, 2469, 2471, 2473, 2475, 2477, 2479, 2481, 2483, 2485, 2487, 2489, 2491, 2493, 2495, 2497, 2499, 2501, 2503, 2505, 2507, 2509, 2511, 2513, 2515, 2517, 2519, 2521, 2523, 2525, 2527, 2529, 2531, 2533, 2535, 2537, 2539, 2541, 2543, 2545, 2547, 2549, 2551, 2553, 2555, 2557, 2559, 2561, 2563, 2565, 2567, 2569, 2571, 2573, 2575, 2577, 2579, 2581, 2583, 2585, 2587, 2589, 2591, 2593, 2595, 2597, 2599, 2601, 2603, 2605, 2607, 2609, 2611, 2613, 2615, 2617, 2619, 2621, 2623, 2625, 2627, 2629, 2631, 2633, 2635, 2637, 2639, 2641, 2643, 2645, 2647, 2649, 2651, 2653, 2655, 2657, 2659, 2661, 2663, 2665, 2667, 2669, 2671, 2673, 2675, 2677, 2679, 2681, 2683, 2685, 2687, 2689, 2691, 2693, 2695, 2697, 2699, 2701, 2703, 2705, 2707, 2709, 2711, 2713, 2715, 2717, 2719, 2721, 2723, 2725, 2727, 2729, 2731, 2733, 2735, 2737, 2739, 2741, 2743, 2745, 2747, 2749, 2751, 2753, 2755, 2757, 2759, 2761, 2763, 2765, 2767, 2769, 2771, 2773, 2775, 2777, 2779, 2781, 2783, 2785, 2787, 2789, 2791, 2793, 2795, 2797, 2799, 2801, 2803, 2805, 2807, 2809, 2811, 2813, 2815, 2817, 2819, 2821, 2823, 2825, 2827, 2829, 2831, 2833, 2835, 2837, 2839, 2841, 2843, 2845, 2847, 2849, 2851, 2853, 2855, 2857, 2859, 2861, 2863, 2865, 2867, 2869, 2871, 2873, 2875, 2877, 2879, 2881, 2883, 2885, 2887, 2889, 2891, 2893, 2895, 2897, 2899, 2901, 2903, 2905, 2907, 2909, 2911, 2913, 2915, 2917, 2919, 2921, 2923, 2925, 2927, 2929, 2931, 2933, 2935, 2937, 2939, 2941, 2943, 2945, 2947, 2949, 2951, 2953, 2955, 2957, 2959, 2961, 2963, 2965, 2967, 2969, 2971, 2973, 2975, 2977, 2979, 2981, 2983, 2985, 2987, 2989, 2991, 2993, 2995, 2997, 2999, 3001, 3003, 3005, 3007, 3009, 3011, 3013, 3015, 3017, 3019, 3021, 3023, 3025, 3027, 3029, 3031, 3033, 3035, 3037, 3039, 3041, 3043, 3045, 3047, 3049, 3051, 3053, 3055, 3057, 3059, 3061, 3063, 3065, 3067, 3069, 3071, 3073, 3075, 3077, 3079, 3081, 3083, 3085, 3087, 3089, 3091, 3093, 3095, 3097, 3099, 3101, 3103, 3105, 3107, 3109, 3111, 3113, 3115, 3117, 3119, 3121, 3123, 3125, 3127, 3129, 3131, 3133, 3135, 3137, 3139, 3141, 3143, 3145, 3147, 3149, 3151, 3153, 3155, 3157, 3159, 3161, 3163, 3165, 3167, 3169, 3171, 3173, 3175, 3177, 3179, 3181, 3183, 3185, 3187, 3189, 3191, 3193, 3195, 3197, 3199, 3201, 3203, 3205, 3207, 3209, 3211, 3213, 3215, 3217, 3219, 3221, 3223, 3225, 3227, 3229, 3231, 3233, 3235, 3237, 3239, 3241, 3243, 3245, 3247, 3249, 3251, 3253, 3255, 3257, 3259, 3261, 3263, 3265, 3267, 3269, 3271, 3273, 3275, 3277, 3279, 3281, 3283, 3285, 3287, 3289, 3291, 3293, 3295, 3297, 3299, 3301, 3303, 3305, 3307, 3309, 3311, 3313, 3315, 3317, 3319, 3321, 3323, 3325, 3327, 3329, 3331, 3333, 3335, 3337, 3339, 3341, 3343, 3345, 3347, 3349, 3351, 3353, 3355, 3357, 3359, 3361, 3363, 3365, 3367, 3369, 3371, 3373, 3375, 3377, 3379, 3381, 3383, 3385, 3387, 3389, 3391, 3393, 3395, 3397, 3399, 3401, 3403, 3405, 3407, 3409, 3411, 3413, 3415, 3417, 3419, 3421, 3423, 3425, 3427, 3429, 3431, 3433, 3435, 3437, 3439, 3441, 3443, 3445, 3447, 3449, 3451, 3453, 3455, 3457, 3459, 3461, 3463, 3465, 3467, 3469, 3471, 3473, 3475, 3477, 3479, 3481, 3483, 3485, 3487, 3489, 3491, 3493, 3495, 3497, 3499, 3501, 3503, 3505, 3507, 3509, 3511, 3513, 3515, 3517, 3519, 3521, 3523, 3525, 3527, 3529, 3531, 3533, 3535, 3537, 3539, 3541, 3543, 3545, 3547, 3549, 3551, 3553, 3555, 3557, 3559, 3561, 3563, 3565, 3567, 3569, 3571, 3573, 3575, 3577, 3579, 3581, 3583, 3585, 3587, 3589, 3591, 3593, 3595, 3597, 3599, 3601, 3603, 3605, 3607, 3609, 3611, 3613, 3615, 3617, 3619, 3621, 3623, 3625, 3627, 3629, 3631, 3633, 3635, 3637, 3639, 3641, 3643, 3645, 3647, 3649, 3651, 3653, 3655, 3657, 3659, 3661, 3663, 3665, 3667, 3669, 3671, 3673, 3675, 3677, 3679, 3681, 3683, 3685, 3687, 3689, 3691, 3693, 3695, 3697, 3699, 3701, 3703, 3705, 3707, 3709, 3711, 3713, 3715, 3717, 3719, 3721, 3723, 3725, 3727, 3729, 3731, 3733, 3735, 3737, 3739, 3741, 3743, 3745, 3747, 3749, 3751, 3753, 3755, 3757, 3759, 3761, 3763, 3765, 3767, 3769, 3771, 3773, 3775, 3777, 3779, 3781, 3783, 3785, 3787, 3789, 3791, 3793, 3795, 3797, 3799, 3801, 3803, 3805, 3807, 3809, 3811, 3813, 3815, 3817, 3819, 3821, 3823, 3825, 3827, 3829, 3831, 3833, 3835, 3837, 3839, 3841, 3843, 3845, 3847, 3849, 3851, 3853, 3855, 3857, 3859, 3861, 3863, 3865, 3867, 3869, 3871, 3873, 3875, 3877, 3879, 3881, 3883, 3885, 3887, 3889, 3891, 3893, 3895, 3897, 3899, 3901, 3903, 3905, 3907, 3909, 3911, 3913, 3915, 3917, 3919, 3921, 3923, 3925, 3927, 3929, 3931, 3933, 3935, 3937, 3939, 3941, 3943, 3945, 3947, 3949, 3951, 3953, 3955, 3957, 3959, 3961, 3963, 3965, 3967, 3969, 3971, 3973, 3975, 3977, 3979, 3981, 3983, 3985, 3987, 3989, 3991, 3993, 3995, 3997, 3999, 4001, 4003, 4005, 4007, 4009, 4011, 4013, 4015, 4017, 4019, 4021, 4023, 4025, 4027, 4029, 4031, 4033, 4035, 4037, 4039, 4041, 4043, 4045, 4047, 4049, 4051, 4053, 4055, 4057, 4059, 4061, 4063, 4065, 4067, 4069, 4071, 4073, 4075, 4077, 4079, 4081, 4083, 4085, 4087, 4089, 4091, 4093, 4095, 4097, 4099, 4101, 4103, 4105, 4107, 4109, 4111, 4113, 4115

HIỆU THUỐC TO NHẤT ĐÔNG-DU'ÔNG

Pharmacie

Chassagne

Chủ nhân : ông LAFON và ông LACAZE

59, Rue Paul Bert — HANOI

(TRƯỚC CỬA GÓ-ĐA VÀ NGAY HỒ HOÀN-KIỆM)

Bàn hiệu có bán :

Thuốc chế theo đơn của Quan Bác-Sỹ
Thuốc chế-sản chữa đủ các bệnh
Các đồ buộc thương-tích
Các khí-cụ để làm thuốc
Các chất hóa-học
Các đồ trang-sức như phấn, nước hoa.

THUỐC THẬT NGUYÊN-CHẤT
VÀ THƯỢNG HẠO-HẠNG.
THUỐC BÁN RẤT CHẠY
NÊN BAO GIỜ CŨNG MỚI.

*Tiếp đãi bạn hàng một cách rất ân-cần.
Ở xa viết thư về sẽ trả lời ngay.
Trong một ngày gửi thuốc đi các tỉnh.*